

Vojtěch Steklař
(BORÍK & spol.)

JAK JSME SE UČILI SLUŠNĚ NADÁVAT

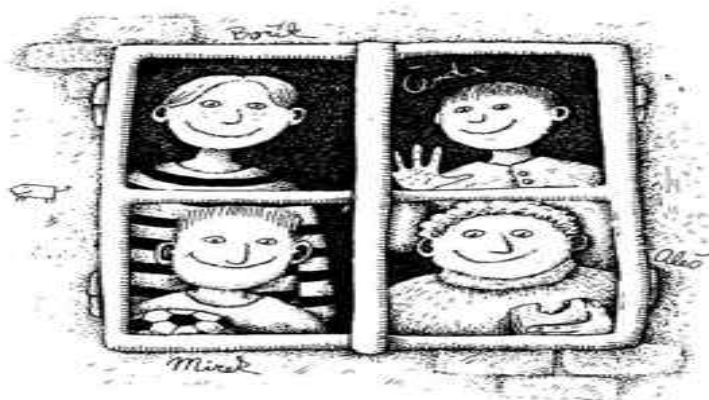
Vojtěch Steklač
(BOŘÍK & spol.)

JAK JSME SE UČILI SLUŠNĚ NADÁVAT

Vojtěch Steklač
(BOŘÍK & spol.)

JAK JSME SE UČILI SLUŠNĚ NADÁVAT

**JAK JSME SE UČILI SLUŠNĚ
NADÁVAT
Vojtěch Steklač**

© Vojtěch Steklač, 2004
Illustrations © Jaromír F. Palme, 2004
ISBN 80-252-0068-X

JAK ZA MNOU PŘIJELI KAMARÁDI

Kpekelecké babičce já jezdím rád, protože je to moudrá žena a moudré ženy člověka nesekýrují, jelikož dobře vědí, že mladý je člověk jen jednou, takže aby si to užil.

Nějak takhle to jednou vysvětlovala pekelecká babička mé matce, která však namítala, že mě kazí a že by jako stará osoba mohla mít konečně rozum.

Ale naštěstí pekelecká babička žádný takový rozum, jak by si představovala moje maminka, nemá, a tak k ní vždycky na všechny možné prázdniny, které mi škola poskytuje, jezdím rád.

Hlavně u babičky trávím své prázdniny letní a vždycky je to období dobrodružné, poněvadž v Pekelci žije spousta dobrodružných kluků.

Ale tyhle prázdniny jsem si představoval trochu jinak a vymyslel si takový tajný plán.

„Co to s tebou je?“ řekla babička. „Jindy, sotva ses najedl, vystřelil jsi za klukama. Teď ne a ne se hnout z baráku, pořád mi nabízíš, že bys mi s něčím pomohl, a pořád koukáš z okna. Tak se ptám, milý Boříku, co to má znamenat a co máš za lubem?“

Člověk jako já lže jen v nevyhnutelných rodinných případech a pekelecké babičce se lhát nemusí, protože té se dá vysvětlit všechno na světě.

„Já totiž, babi, čekám kamaráda.“

„A proč za ním nezajdeš?“

„Protože není zdejší,“ poučil jsem ji. „Přijede za mnou z Prahy.“

„Aha,“ řekla babička. „Chceš mi tím snad naznačit, že sis ke mně pozval nějakého svého pražského kamaráda?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem horlivě. „Nějak jsem ti to v tom fofru před prázdninama nestačil ani napsat. Ale ty tu máš přece spoustu místa, a tak jsem si řekl, že by ti jistě nevadilo...“

„Ahoj, Boříku!“ volal od vrátek Čenda.

„Tak se mi zdá,“ vykoukla babička, „že ten tvůj kamarád je už tady. Ale něco se mi nezdá.“

„Copak, babi?“

„Buď mám vlčí mlhu, anebo vidím dva chlapce,“ oznámila mi pekelecká babička.

„Ahoj, Boříku!“ volal rovněž od vrátek Mirek.

„Jen dva?“ odkašlal jsem si.

„Ono by jich snad mělo být víc?“ vyděsila se pekelecká babička.

„Ahoj, Boříku!“ hulákal ze zahrady Aleš, jelikož ten přešel plot.

„Panebože,“ pokřižovala se babička. „To přijela celá vaše třída?“

„Jen mí nejlepší kamarádi,“ pravil jsem zkroušeně a podle pravdy. „Jen tihle tři.“

„Tak to mi spadl kámen ze srdce,“ usmála se. „Spát ovšem budete všichni na půdě.“

„Jasně, babi, vid', že se nezlobíš?“

„To víš, že ne,“ řekla chladnokrevně. „Ba naopak, mám příšernou radost!“

Nechci se opakovat, ale to je fakt, že pekelecká babička je nejlepší ze všech babiček na světě. My kluci, co spolu kamarádíme, jsme zase konečně byli všichni pohromadě a už jsme se preventivně těšili, že na půdě, kterou nám babička vykazala, bude fajn. Lezlo se tam po žebříku a pak se spadlo nebo seskočilo rovnou do voňavého sena.

„Paráda, kluci,“ přesvědčoval nás Aleš. „Tady se nám bude bydlet jako ve vatě.“

„Vemte si nahoru aspoň deky!“ volala za námi. „K ránu bývá zima!“

„Není třeba,“ ujišťoval jsem babičku. „My se do toho sena zavrtáme a bude havaj.“

„Jo, havaj,“ řekla pekelecká babička, „a já pak od tvý mámy dostanu vynadáno, žes mi tu nastyd. Šup,“ řekla a vylezla do tří čtvrtin žebříku, takže jí na půdu koukala jen hlava. „Tady jsou čtyři pořádný vlněný deky, tak už se o ně nějak podělte.“

„Ale to je zbytečný.“

„Hele, Boříku, neodmlouvej babičce,“ zavrčel na mě Mirek a tiše dodal: „Nikdo nám přece výslovně nenařizuje, že se jima máme přikrejt. Dáme je tady složený pěkně do kouta a pak, teda v noci, se uvidí.“

No a tak babička nejen mě, ale hlavně mé kamarády, ubytovala.

Úplně ze všeho nejdřív jsem se rozhodl, že musím svým nejlepším kamarádům ukázat Pekelec. Musím říct, že klukům se Pekelec líbil, i když jsme cestou narazili na různé překážky, například na partu zdejších kluků, kteří si to hned s námi rozdali.

Boj naštěstí dopadl nerozhodně. Byl jsem tomu rád, neboť kdybysme prohráli, Pekelečáci by námi Pražáky opovrhovali. Ovšem kdybysme

vyhráli, tak by to taky nebylo nejlepší. Moc by začali přemejšlet o pomstě a mohla by z toho bejt vykopaná válečná sekyra třeba až do tý doby, než budu muset jít na vojnu. Neboť já znám zdejší lid. I když je v zásadě dobrý, je ale taky neústupný a tvrdohlavý.

Aleš si zamačkával bouli na čele a uznale pravil:

„Ty zdejší chasníci nevypadaj špatně, ale na druhý straně myslím,

že taky my jsme je přesvědčili, že nejsme žádný pražský gummy a vořezávátka.“

„Všimli jste si,“ řekl Čenda, „jak jsem perfektně naložil s tím sedlákem, co byl nejmíň o jednu koňskou hlavu větší než já?“

„Ba ne,“ řekl Mirek. „Neurážej sedláka. Ten takovou koňskou hlavu jako ty neměl.“

Mezi klukama to rychle začalo jiskřit, proto jsem pravil chlácholivě:

„Vždyť vlastně o nic nešlo. Byla to jen taková kondiční rozcvička před spaním.“

Nad Pekelcem se už totiž pomalu začalo stmívat, docela blízko se ozývalo štěkání psa a pak vytrvalé kokrhání strašně rozčileného kohouta, který zřejmě zapomněl jít spát se slepicema.

„Venkov je prima,“ pravil uznale Mirek a natáhl se na záda, načež téměř okamžitě zběsile vyskočil, jelikož se na ta záda natáhl rovnou do mraveniště.

„Hele,“ řekl mi Čenda, „doma jsme nahlásili opožděnej školní výlet. Takže dýl jak dva dny a dvě noci babičku stejně otravovat nebudeme. Ovšem nějak jsme pozapomněli zásobit se na cestu proviantem.“

„Což je vážná chyba,“ pravil smutně Aleš, navazuje na Čendu. „A peníze taky nemáme. Myslíš, že by se v tomhle směru dalo pro nás něco udělat?“

„Bez starosti,“ řekl jsem jako grand. „Když jsem vás pozval, tak tahle starost je úplně ta nejmenší. Počkejte, až vám ukážu sklep, kde má babička zavařeniny, kompoty a další plody venkova!“

„No jo,“ pravil pochybovačně Mirek. „To říkáš ty. Ale co babička?“

„Máte mé slovo, že je to fantastická osoba,“ ujistil jsem kluky.

Snad z vedlejší vesnice se ozvalo klekání, poněvadž v Pekelci žádný kostel a tudíž zvon nebyl.

Stovky cvrčků začaly šílet, kohout šel spát a psi začali namísto štěkotu výt.

Babička seděla na lavičce před chalupou a pletla.

„Co to bude, paní Boříková?“ optal se zdvořile Mirek.

„Sama nevím,“ prohlásila. „Možná svetr, šála nebo štucl na zimu. Ale vy určitě musíte mít hlad?“

„Ale ne,“ řekl zdvořile Mirek.

„Ale jo,“ vpadl mu do řeči úplně nezdvořile, avšak upřímně Aleš.

Babička zanechala pletení, pokynula nám a my ji následovali do kuchyně.

„Vlastně se moc neznáme,“ řekla potutelně babička. „Ale jsem zvědavá, jestli svedete víc než Bořík, kterého jediného tak trochu znám. Ten by teď jistě pro vás pro všechny udělal smažená vajíčka. Ale mám v ledniče, i tady ve špajzu surovin podstatně víc. Jen jestli si dokážete poradit, to jsem zvědavá.“

„Aby ne,“ ujistil ji Čenda a mrkl na Aleše.

„Můžu?“ zeptal se rozechvěle Aleš, když obhlídl zásoby. Avšak poněvadž jsme na něho mrkli nejen já s Mirkem, ale taky babička, okamžitě přistoupil k dílu a prohlásil, že nám udělá selskou pochoutku.

„To jsem zvědavá,“ řekla pekelecká babička a posadila se do houpacího křesla ke sporáku.

Ovšem pak, pohupujíc se, jen zírala. Ze zbylých nás tří učinil kuchařský generál Aleš své pomocné vojsko a musím říct, že jsme museli kmitat.

„Bořík naseká nadrobno cibulku!“

„Čendo, ty v týhle krásný starožitný míse rozkvedláš osm vajíček a přidáš trochu mlíka.“

„A co já?“ řekl Mirek.

„Ty mazej na zahrádku pro šnytílek. Jak jsem si všim, když jsem přešel plot, je hned vedle celerů. Jo, vidíš, můžeš taky uříznout kousek nati.“

Babička se houpala v křesle a Aleš zatím rozpaloval plotny.

„Můžu si taky vypomocť tímhle?“

Raboval ledničku a špajz a z nás, pomocných kuchařů, se lil pot, jelikož jsme stále dostávali další rozkazy. Jen babička spokojeně přikyvovala, aniž

přerušila houpání.

„A hotovo!“ oznámil nám vítězně náš šéfkuchař a první porci servíroval babičce.

„Ale ne, já hlad nemám,“ smála se.

Aleš před ní poklekl a položil si vařečku na prsa.

„Jenže to byste mě smrtelně urazila!“

„Tak dobře,“ dala se přemluvit moje milovaná pekelecká babička. „Jste mými hosty a já bych žádného svého hosta urazit nechtěla.“

„Chutná?“ zeptal se napjatě Čenda a Mirek polkl. Také já jsem polkl, ale to už Aleš servíroval svou speciální selskou pochoutku i nám.

Byla to znamenitá večeře a také babička nešetřila chválou.

„Vý-bor-né!“ slabikovala uznale směrem k Alešovi. Dokonce si i přidala.

„Vidím, Boříku, že tví kamarádi jsou nejen velmi dobře vychovaní, ale i velice schopní. Jenže teď už je asi nejvyšší čas, abyste šli spát.“

Když se mi něco takového navrhne doma, většinou protestuju, jelikož mívám ještě spoustu práce.

Ale teď mě protestovat ani nenapadlo, protože se mi klížily oči. Venkovský vzduch je totiž strašně silný.

„Jasně, jdeme spát,“ řekl Mirek.

Rozloučili jsme se s babičkou a vyšplhali na půdu. Vikýřem tam svítil měsíc, ani jsme nepotřebovali baterky.

Hupsli jsme do sena a najednou Čenda vyskočil.

„Co je?“ řekl Aleš. „Píchlo tě stýblo? To víš, hochu, tady se neválíš na molitanu jako v Praze.“

„Ale houby stýblo,“ řekl vzrušeně Čenda. „Zrovna teď jsem vikýřem viděl padat hvězdu!“

„Tak sis měl něco přát.“

„Však jsem si taky přál.“

„A co?“

„Když já se stydím,“ řekl Čenda.

Udiveně jsme se po Čendovi koukli a Mirek to komentoval:

„Ajéje, že by už na nás, teda na některý z nás, začala lízt puberta?“

„Holky, co?“ řekl znalecky Aleš.

„Jste blbí,“ urazil se Čenda. „Já jsem si náhodou přál, abysme my čtyři zůstali nejlepší kamarádi až do smrti!“

Byla to tak závažná slova, že jsme chvíli mlčeli.

„Teda já,“ přerušil konečně to ticho Mirek, „bych nikdy umřít nechtěl.“

„Každej jednou umře,“ řekl tiše Čenda.

„Já si myslím,“ řekl jsem, „že když na vždycky zůstaneme kamarádi, tak je úplně fuk, jestli jednou umřeme.“

„Správně,“ řekl Aleš. „Přetrvá naše památka. Jako čtyř mušketýrů.“

„To nemůžeš srovnávat,“ řekl Mirek. „Byli vymyšlený, ale my jsme skuteční. My normálně žijeme a ještě před chvílí jsme povečeřeli selskou pochoutku.“

„Já si hlavně myslím, teda hlavně bych chtěl říct,“ řekl zajímavě Čenda, „že by nás nic na světě nemělo rozdělit.“

„Taky proč?“ pokrčil rameny Mirek.

„To není tak jednoduchý,“ řekl jsem. „V zásadě má Čenda pravdu. V životě nás může potkat právě spousta věcí, které by nás mohly rozdělit.“

Ztichl i cvrkot cvrčků a přestali výt psi. Jen měsíc na nás svítil z vikýře.

„Můžeme přísahat,“ navrhl Aleš.

„Na co?“

„No přece na to, že se my čtyři v životě nikdy nezradíme,“ pravil Mirek.

„Tak na holej pupek?“

„Stačí, když každej zdvihneme pravou ruku a na ní dva prsty.“

A tak jsme se ten večer, na půdě u pekelecké babičky, slavnostně zapřísáhli.

Byli jsme tak slavnostní, že jsme až drkotali zubama.

„A teď si radši každej vezmeme tu deku, co nám Boříkova babička přichystala,“ navrhl Mirek. „Ráno by opravdu mohla bejt pěkná zima.“

JAK JSME SBÍRALI HOUBY

Měli jsme se sejít na Smíchovském nádraží v jednu hodinu, ale jelikož se tramvaj s náma čtyřma poněkud zdržela v dopravní zácpě v centru města, dorazili jsme až o celou čtvrt hodinu později.

„Tak to jste vy?!“ vyjel na nás obrýlený mužík. „A víte, mládenci, že máte zpoždění? Tak teď honem, ať stihneme vlak!“

Abych vám vysvětlil, o co vlastně šlo. Koncem srpna jsme všichni my kluci, co spolu kamarádíme, zjistili, že už jsme v Praze, ačkoliv ještě máme prázdniny. No a tak jsme ten poslední týden, než zase začne škola, hodlali nějak rozumně využít.

„Hele,“ ukázal nám Čenda inzerát v novinách. „Tady je taková zajímavá nabídka: Chcete poznat všechny jedlé houby a nesbírat jen hříbky? Dostavte se v pátek ve třináct hodin na Smíchovské nádraží!“

„To není marný,“ řekl Mirek. „Houby jsou přece součástí naší stravy, kterou zdarma získáváme od přírody. A já se musím přiznat, že chutnou holubinku od mochomůrky tygrované nerozeznám.“

„To je fakt bezvadnej tip,“ prohlásil náš šéfkuchař Aleš. „Sezóna hub právě vrcholí.“

„Co ty na to, Boříku?“ zeptal se mě Mirek.

Jelikož situace byla taková, že už tři mí kamarádi se rozhodli, kývl jsem i já.

No a tak jsme se tedy v pátek po poledni vypravili na Smíchovské nádraží.

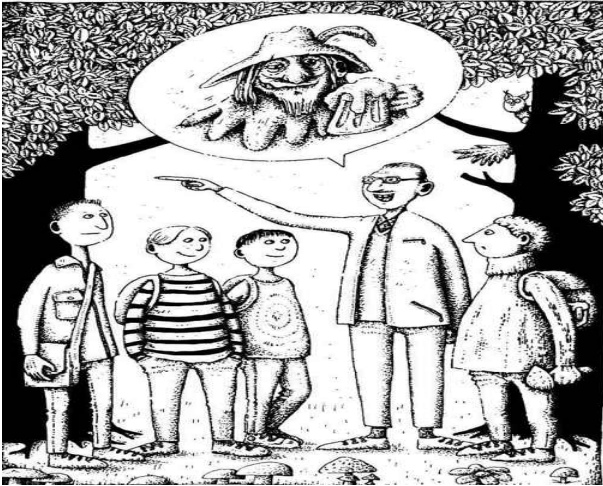
Vlak jsme stihli jen tak tak. Jako poslední nastupoval Aleš, a to už jsme ho do vlaku museli málem vtáhnout.

„Dovolte, abych se vám představil,“ řekl obrýlený mužík. „Jsem doktor Potlacha a loupežníkem Cipriánem se vědecky zabývám už pomalu třicet let. Takže první naší zastávkou bude hájovna, kde se slavný loupežník narodil.“

Vrhli jsme s klukama po sobě vyděšené pohledy.

„Jaký loupežník?“

„No přece Ciprián,“ řekl nervózně doktor Potlacha. „Copak vy nejste ta skupina, která se přihlásila na vlastivědný výlet po stopách loupežníka Cipriána?“

„Ne,“ řekl Mirek. „My jsme ta skupina, co se přihlásila, že chce poznat veškeré jedlé bohatství našich lesů. Nejen hříbky, ale i holubinky a další podobnou jedlou havěť našich hvozdů.“

„To je ovšem velmi trapné nedorozumění,“ otřel si Potlacha strakatým kapesníkem čelo. „Já jsem spíš odborník na Cipriána.“

„Takže houbám nerozumíte?“

„Ale ano, rozumím.“

„Pak tu není žádný problém,“ vzal jsem si slovo. „Říkal jste přece, že začneme náš vlastivědný výlet u hájenky. No a hájenka, jestli se nemýlím, musí být v lese nebo u lesa. Takže vy nám cestou, po které budeme sbírat a určovat houby, budete vyprávět o Cipriánovi.“

„To by snad šlo,“ souhlasil doktor Potlacha. A ještě než jsme z vlaku vystoupili, poučil nás, že Ciprián byl jeden z nejznámějších loupežníků, který měl své pracoviště v brdských lesích. A že to byl typický loupežník-lidumil, poněvadž všechno, co nakrad po zámcích, vzápětí prohýřil v podzámčí mezi prostým lidem.

Proto byl velmi oblíben a lid ho láskyplně nazýval Mazavkou Cipriánem.

„Dziii-iii,“ zaskřípěly vlakové brzdy, náš vlastivědný kroužek ukázněně vystoupil a pak se vydal k obzoru, kde se černal les.

„A ta hájenka je dosud v původním stavu?“ zajímal se Čenda.

„Doufám,“ řekl doktor Potlacha. „Vy jste totiž první zájemci, i když, pravda, poněkud omylem, s nimiž se po Cipriánových stopách vypravuji. Ale nebojte se, nezabloudíme, prostudoval jsem mnoho odborné literatury a pak mám taky s sebou mapu.“

K lesu vedla polní pěšina a najednou se Mirek sklonil do trávy: „Pane doktore, není tohle čirou náhodou bedla jedlá?“

Potlacha si na čele posunul brýle, chvíli houbu znalecky zkoumal a pak prohlásil:

„Bohužel, chlapci, musím vás zklamat. Nejedná se o bedlu jedlou, ale o hromník bystříčný, nepoživatelný.“

„Škoda,“ zalitoval Mirek, a to už jsme došli k lesu. Potlacha vytáhl mapu. Rozložil ji na pařezu a přiložil na ni kompas.

„Hájenska by měla být směrem severovýchodním.“

„Musíme tudy,“ ukázal Aleš s jistotou naopak směrem severozápadním.

„Jak jsi na to přišel?“

„Docela jednoduše,“ pravil Aleš a ukázal na turistické značky na kůlu, který byl schovaný za košatým bukem. Ta jedna hlásala, že Ciprián je vzdálen dva kilometry, a mířila opravdu na severozápad.

Doktor Potlacha zahanbeně složil mapu a kompas ukryl v kapse.

„To nic,“ těšil ho Čenda. „Hlavně že ten Ciprián vůbec existuje.“

Po turistické značce jsme šli v rojnici, to aby nám žádná houba neunikla.

„Ha!“ zvolal Aleš. „Není tohle náhodou některá z jedlých holubinek?“

Houba jako holubinka opravdu vypadala a měla hnědofialový klobouk.

Doktor Potlacha si opět na čele posunul brýle.

„Bohužel, chlapci, zase vás musím zklamat. Jedná se o další houbu nejedlou, fialovku bělonohou, lidově též zvanou vrhavka bahenní.“

Během těch dvou kilometrů jsme bohužel nacházeli jen samé jedovaté houby, které nám doktor Potlacha vždy odborně popsal.

Tak jsme si zapamatovali, jak vypadá hnojůvka stříbrná, lidově též zvaná falešný pětník, jak nebezpečný je bedloň ušák, lidově též zvaný smradlavý zajoch, a jak snadno si člověk může pomýlit holubinku mandlovou s holubinkou utrejchovou. My jsme pochopitelně našli tu utrejchovou.

To už se před námi otevřela planina a na ní se objevil Ciprián. Jenže to nebyla žádná hájenka, ale motel se světélkujícím neonem nad vchodem.

Potlacha vytřeštil oči a zapotácel se. Před motelem byla malá zahradní restaurace a z druhé strany, než jsme k Cipriánovi přišli my, vedla široká asfaltka. Honem jsme doktora posadili a přivolali vrchního.

„Co to bude?“

„Napřed sodovku a studenej obklad na čelo, pak čtyři limonády, no a nakonec pár informací,“ objednal jsem.

„K službám,“ odkvačil vrchní.

Když se Potlacha po mohutném doušku sodovky alespoň částečně vzpamatoval a my brčkem začali usrkávat zelené limonády, zeptal jsem se vrchního:

„Jestlipak tady, co stojí váš motel, nebyla dřív hájenka?“

„Přesně tak,“ pravil vrchní.

Pak jsem se otočil na Potlachu:

„A kam jsme, pane doktore, měli jít dál?“

„Do Cipriánova údolí.“

„Tak to bych vám příliš nedoporučoval,“ ušklíbl se vrchní. „Leda jestli chodíte rádi na Václavák.“

„Jak tomu máme rozumět?“ zeptal se Mirek.

„Docela jednoduše,“ objasnil vrchní. „V Cipriánově údolí je přibližně stejná hustota obyvatel na metr čtvereční. Je tam totiž chatařská kolonie.“

Potlacha si na čele upravil obkládek, znovu se mohutně napil sodovky a pak se chvějícím se hlasem zeptal:

„A co Cipriánova jeskyně? Ta už také neexistuje?“

„Ale existuje,“ ujistil ho vrchní. „Jenže tam vás nepustí, protože ji má na celou sezónu pronajatou jedna německá cestovní kancelář. Už se to taky nejmenuje Cipriánova jeskyně, ale Bei Räuber, čili U Loupežníka. A mezi náma, loupežnický ceny tam opravdu maj.“

„Ne, prosím, dál už nic mi neříkejte,“ zasténal Potlacha. „Budeme platit.“

„Každý zvlášť, nebo dohromady?“

„Každý zvlášť,“ řekl rychle Potlacha. „Já měl jen tu sodovku a obklad.“

„Čtyřicet korun,“ řekl ledově vrchní a tomu, čemu jsme se snažili zabránit při svém příchodu, jsme nezabránili při odchodu. Potlacha nám omdlel.

Doma mě napadlo podívat se do Atlasu hub. Hlodal ve mně totiž určitý červ podezření.

A ten červ se nemýlil. Ani hnojůvku stříbrnou, ani bedloně ušáka, natož pak holubinku utrejchovou jsem v něm nenašel.

A vlastně vůbec, kdo ví, jak to bylo s tím slavným loupežníkem Cipriánem.

JAK JSME SE UČILI SLUŠNĚ NADÁVAT

„**T**o je katastrofa,“ oznámila nám naše paní učitelka, které přezdíváme Drábinka, jelikož se jmenuje Drábková. „Ano, je to katastrofa, jak spolu o přestávkách mluvíte a jak se titulujete. Měla jsem na chodbě dozor o hlavní přestávce, a musím proto konstatovat, že mají pravdu všichni ti, kdož tvrdí, že dnešní mládež je hrubá, ovšem já tomu nechci pasivně přihlížet. Víte vy vůbec, co to znamená pasivně?“

Přihlásil se Aleš a pravil, že pasivně nejspíš znamená od pasu.

„Nikoliv,“ řekla Drábinka. „Ale o to vlastně nejde. Zrovna teď vám nebudu vysvětlovat cizí slova, neboť mi jde především o to, abyste se přestali vyjadřovat primitivně a vulgárně. Kolik jen volů já o té hlavní přestávce potkala! To se nestydíte?“

„My to tak nemyslíme,“ přihlásil se Čenda.

„Jenže kdo vás poslouchá, tak by si měl zacpat uši, a ze všeho nejhorší je, že stejně hrubý slovník jsem nezaznamenala jen u hochů, nýbrž také u dívek. Palhounová, vstaň a vysvětli mi to zmatení rodů. Jak například mi objasníš, že i své letité přítelkyni a spolužákyni Teckertové říkáš vole?!“

Palhounová se krvavě zarděla a nevysvětlila nic.

„No ovšem,“ řekla Drábinka. „Teď se nikdo z vás k ničemu nemá a k ničemu se nehlásí. Ovšem já jsem povinována něco s tím vaším příšerným slovníkem učinit.“

„Dejte jim všem pětky!“ zasyčel nenávistně Bohoušek, jelikož on z nás jediný je slušný.

„Ano,“ chopila se Bohouškovy iniciativy Drábinka. „Mohla bych každého z vás, koho uslyším hanebně promluvit, nějak potrestat, jenže vám chci dát šanci. Opravdu, tu šanci dám vám všem, i těm, kteří se až dosud hrubě vyjadřují.“

Dívali jsme se po sobě a nikdo nerozuměl, žádný nechápal.

„Mám takový nápad,“ pravila Drábinka. „Když už se musíte nějak titulovat či nějak si nadávat, proč byste to nemohli dělat kulturním a třeba i žertovným způsobem?“

Ani teď se nikdo z nás netvářil o nic chytřeji, jen Bohoušek znovu zasyčel:

„Za každý sprostý slovo by se měla dávat pětka, to mi nikdo nevymluví. Jestli chcete, paní učitelko, vezmu si o přestávkách dozor a po skončení vyučování vám předám jmenný seznam těch, co mluvili neslušně, včetně toho kolikrát a jaká slova vlastně říkali.“

„Ach ne, to raději ne,“ řekla Drábinka. „Ještě by se mohlo stát, že by ses sám těm hanebným slovům naučil, a pak by v této třídě

nebylo už jediného slušného žáka. Navrhuji vám něco docela jiného. Každý z vás, kromě Bohouška, si na zítřejší vyučování, na první hodinu, kdy máme český jazyk, připraví uchu lahodně znějící nadávku či spíše odsudek, který byste mohli používat namísto zneužívání jména nebohého dobytčete.“

Zírali jsme na Drábinku s otevřenou pusou, jen Teckertová vyprskla.

„Co je?“ zeptala se paní učitelka. „Už jsi snad na takové slovo přišla?“

„Myslím, že ano,“ pravila Teckertová. „Přišlo by vám vhodné, paní učitelko, kdybych Palhounovou, když mě naštvete, nazvala třeba třeštidlem?“

„Výborně,“ řekla pochvalně Drábinka. „No ovšem, třeštidlo! Nějak takhle si to představuji.“

Je fakt, že kromě středy, kdy se úkoly nedávají, dostáváme ve škole dost zabrat. Ale takhle podivný úkol jsme ještě nikdy nedostali.

Přišel jsem domů zasmušilý a máma to samozřejmě hned na mě poznala.

„Co se tváříš jak zmoklá slepice? Ukaž mi žákovskou knížku!“

„Náhodou, dneska jsem vůbec z ničeho nebyl vyvolanej,“ bránil jsem se.

„Může být i poznámka,“ pravila maminka. „Tak sem s tou žákovskou!“ Klidně jsem jí knížku ukázal.

„Na mou duši,“ zalistovala v ní máma. „Tak co se ti stalo? A neříkej, že nic, víš, že na tobě vždycky poznám, když lžeš nebo když si vymýšlíš.“

Vzal jsem si utěrku a začal pomáhat s nádobím.

„Hele, mami, když tys chodila do školy, tak jsi vždycky mluvila slušně, nebo občas i jinak?“

„Jak jinak,“ řekla máma, „co tím chceš říct?!“

„No, jestli jsi příležitostně nepoužila nebo ti neuklouzlo nějaké takové slovo...“

„Jaké slovo?!“ přerušila mě výhružně máma.

„Třeba nějaké dobytče.“

„Proč by mi mělo ve škole vyklouzávat nějaké dobytče? Co to meleš, kluku?“

Přestal jsem tedy s oklikami a vysvětlil, jaký úkol nám uložila Drábinka na zítřejší první hodinu.

Musím říct, že mámu nápad paní učitelky velice zaujal.

„Říkáš libozvučná nadávka, která by vlastně nadávkou nebyla, i když by plnila její funkci?“

„Tak nějak,“ přisvědčil jsem.

Zrovna v tu chvíli přišel domů táta a prohlásil, že má hlad jako vlk a co bude vlastně dobrého k večeři.

„Neruš,“ řekla máma. „Večeře počká. Napřed musíme s Boříkem vymyslet nějakou šikovnou nadávku.“

„Cože?“ řekl nechápavě táta.

„Potřebuje to do školy,“ vysvětlila máma.

Táta zakroutil hlavou.

„Copak oni se teď ve škole učí nadávat? Tak tenhle předmět my jsme nikdy neměli.“

„Jo,“ řekla máma. „Avšak slušně.“

Načež tátu svými slovy seznámila s Drábinčiným výchovným záměrem.

Musím říct, že i táta byl velmi zaujat.

„No tak my jsme si třeba ve škole říkali...“

Máma však otce Bedřicha nenechala domluvit.

„Zadrž, Bořík má přinést nějakou slušnou nadávku, a tu mu nemůžeš poradit ty, protože tys známý hrubec a krobiján, což všechno máš z toho svého fotbalu.“

Jindy by se otec urazil, ale teď se jen usmál.

„Problém je vyřešen a může se jít klidně dělat večeře.“

„Vždyť jsme ještě nic nevymysleli,“ řekla maminka. „Totiž já ještě nic nevymyslela, a přitom je jasné, že v tomhle punktu jedině já mohu Boříkovi pomoci.“

„Ale ano, vymyslela,“ pravil táta. „Hrubec a krobiján, to ti nestačí?“

„Vida,“ překvapeně polkla máma. „Hrubec a krobiján, to je pravda. Co ty na to, Boříku?“

„Není to špatný,“ řekl jsem zdrženlivě.

„No vidíš,“ táta maminku políbil něžně na čelo. „A teď bychom snad už konečně mohli obrátit list. Tak co bude s tou večeří?“

„Bořík se mi nezdál dvakrát spokojený,“ zpytavě na mě pohlédla máma. „Ale mám nápad. V samoobsluze mají ještě otevřeno, tak tam kluk skočí a přinese mleté maso. Udělám karbanátky, a než Bořík to mleté přinese, zatím se spolu, Bedřichu, ještě jednou zamyslíme.“

Když máma dospěje k nějakému rozhodnutí, tak tím pádem vždycky končí v naší rodině jakákoliv diskuze. Dostal jsem peníze, nákupní tašku a mazal do prodejny.

Napřed jsem musel vystát frontu na vozejček a pak jsem zjistil, že mleté maso není. Naštěstí měli karbanátky jako polotovar v sektoru zmražených potravin. Pak už mě čekala jen fronta u pokladny. Byla to otrava, ale na druhé straně měli mí rodiče pomalu tři čtvrtě hodiny na to, aby si vymysleli něco lepšího než hrubce a krobijána.

„Tak co?“ optal jsem se dychtivě, když jsem se vrátil domů.

Namísto odpovědi mi máma položila otázku:

„Co se ti vlastně na hrubci a krobijánovi nelíbí?“

„Není to špatný,“ kroutil jsem se. „Totiž, nejsou to špatná slova, ale přece jen mi připadají,“ risknul jsem to, „poněkud zastaralý.“

„Aha,“ řekl táta. „Tak jsme to s mámou uhádli. A co takhle vozechule nebo kulihrášek?“

„Kulihrášek,“ pokrčil jsem rameny, „je jednak spíš takový legrační a jednak, řekl bych, spíš pro menší kluky. No a vozechule, ta je spíš snad pro holky, ne? Jak můžu třeba Mirkovi říct: Ty vozechule; cejtíte to?!“

„Cítíme,“ řekla máma. „Ale co třeba ludrác, zlotřilec nebo ptakopysk?“

Měl jsem pocit, že rodiče berou můj úkol až příliš zodpovědně, a proto jsem se rozhodl, že už je déle nebudu trápit.

„Ptakopysk,“ zaradoval jsem se. „To je ono. To beru!“

Máma se sice zatvářila poněkud dotčeně, zato můj otec Bedřich se zaradoval:

„Abys rozuměl, Boříku, ptakopysk je z mé duševní dílny!“

Pak konečně došlo na karbanátky, na mou osobní hygienu, no a pak se šlo spát.

Ne že bych si myslel, že můj ptakopysk je něco světoborného, ale ráno, před hodinou češtiny, jsem zažil v naší třídě šok.

Probíhalo tu něco jako burza nadávek. Chudák Aleš s babiččinou pomocí nepřišel na nic jiného než na nemotoru a můj ptakopysk sklídl takové uznání, že jsem hravě dychtivým zájemcům ze třídy střelil nejen hrubce, krobijána, ale i ludráka a zlotřilce.

Paní učitelka, naše Drábinka, byla spokojena.

„No vidíte, že to jde, když se chce. Teď jde jen o to, abyste všechny tyto líbezné nadávky uvedli do praktického života. Nějak se mi doneslo, že právě dneska odpoledne hoši z naší třídy hrají fotbalový zápas proti hochům z céčka. Navrhují, abychom ho navštívili všichni společně a v praxi si ověřili, jak má pobídka, můj nápad, bude fungovat.“

„Madona mia,“ zašeptal Aleš, brankář našeho týmu italsky. „Dej, ať důvěru Drábinky nezklameme a nedojde k průšvih, neboť fotbal vyžaduje především drsné chlapy.“

No a pak začalo to slavné fotbalové utkání, na které nám přišel fandit zbytek třídy, vedený Drábinkou.

„Přihraj, ludráku!“ volal Mirek na Čendu, který byl hrotem našeho útoku, zatímco já byl pilířem střední řady.

Čenda přihrál, avšak Mirek páčil nad branku.

„Taková perfektní přihrávka,“ želel Čenda. „Škoda, nemotoro, že máš tak volšový nohy!“

Načež se rozvinul postupný útok céčkařů, který ovšem skončil na mých kopačkách, neboť jsem vyděšenému soupeři pravil: „Uхни, ptakopysku!“

„Přihraj, zlotřilče,“ pobízel mě od brány Aleš.

Poslal jsem na Čendu dlouhý pas a Čenda vstřelil gól, načež lidi z naší třídy propukli v divoký jásot, do kterého se zapojila i Drábinka.

„Jen tak dál, jen do nich, do nemotorů!“ volala jásavě naše třídní.

„To byl faul, ty krobijáne,“ upozornil Mirek jednoho z céčkařů, načež našemu tělocvikáři, který zápas soudcoval, vypadla píšťalka z pusy a okamžitě ukázal chudákovi céčkaři červenou kartu.

Ačkoliv vždycky v minulosti jsme s céčkařema hráli vyrovnané partie, teď byli ti hoši na pokraji debaklu.

Když Čenda zařval na jejich brankáře v pokutovém území: „A teď něco uvidíš, ty třeštidlo!“ tak brankář céčkařů padl už preventivně na kolena a tím pádem náš vysunutý hrot mohl bez obtíží skórovat.

V poločase jsme vedli čtyři nula a do naší šatny se dostavila Drábinka.

„Jsem na vás pyšná, hoši.“

„Ale my jsme naštvaní,“ pravil kapitán céčkařů, který se rovněž dostavil do naší šatny. „Ty vaše průpovídky, ta husitská čeština, co používáte, doprčic, to by se vlastně dalo kvalifikovat jako doping!“

„Vypadni, blbečku,“ přikázala kapitánovi céčkařů naše paní učitelka. „A nekaž mi morálku mančaftu. Ani jsem netušila, že fotbal může být tak zajímavý.“

Druhý poločas začal tím, že naše holky rozvinuly transparent: Na hrubce a krobijány platí naše banány! Ptakopysci, do toho!

Ten samý kapitán céčkařů, co byl v naší šatně, když transparent zahlédl, namísto odkopu přihrál mi rovnou na nohu. Pátý gól do sítě céčkařů jsem tudíž přidal já.

Vyhráli jsme celkovým skóre sedm nula, a když se jeden z útočníků céčka pokoušel aspoň o čestný úspěch, zarazil ho v akci výkřik naší Drábinky:

„No, jen zkus vystřelit, ty trapný kulihrášku!“

Do šaten jsme šli zpocení, avšak šťastní, jelikož tento rekordní výsledek zůstane navždy zapsán ve fotbalových dějinách naší školy.

„Ty ludráku,“ objal mě Mirek ve sprše. „Ale že ta naše Drábinka někdy nemá špatný nápady?“

„Jo,“ řekl jsem. „A kdyby ten nemotora na vysunutém hrotu líp zpracovával naše přihrávky, dostali by ti vykukové a třesťidla z céčka desítku, což by ty blbečky na delší dobu varovalo, aby se pokoušeli o odvetu.“

„Pozor, člověče,“ řekl Mirek. „Žádní blbečkové. To je příliš hrubé slovo.“

„Fakt?“ podivil jsem se. „A víš, že mám pocit, že jsem ho v tom našem vzorném odpoledni už jednou slyšel?“

JAK JSME HRÁLI DIVADLO

Naše paní učitelka je velice iniciativní a má spoustu nápadů. Většinou je jistě myslí dobře. Chtělo by se říct bohudík, ale někdy taky bohužel. Jednou se v naší třídě vyšetřovalo, kdo svázal v šatně šplhouna Bohouška prádelní šňůrou paní školníkové, a Drábinka se nás zeptala, jestli víme, že umění činí lidi lepšími.

„Kdo to ví?“ zeptala se nás přísně, ale nikdo to nevěděl.

„A kdo ví, co to vlastně je umění?“ řekla paní učitelka takovým tím smutným hlasem, co má vždycky, když rozdává vysvědčení.

Přihlásil se Čenda.

„Biják je umění.“

Paní učitelka zavrtěla hlavou.

„Neříkáme biják, ale kino, Čendo. Jinak máš ovšem pravdu. Film je umění.“

Přihlásil se Bohoušek.

„Taky hudba a knihy.“

„Správně,“ pochválila ho paní učitelka a zeptala se: „Co byste říkali divadlu?“

Divadlu jsme neříkali nic, takže celá třída mlčela.

„To je lepší jít do bijá...do kina,“ přihlásil se Mirek.

„Haha!“ zasmála se paní učitelka. „Myslíte si snad, že půjdeme místo vyučování do kina? Kdo si to myslí?“

Všichni, snad až na Bohouška, jsme se s nadějí přihlásili.

„Kdepak,“ řekla Drábinka rozhodně. „Založíme si v naší třídě divadelní kroužek. Nastudujeme nějakou pěknou hru, sami si zhotovíme kostýmy a budeme ve škole, i mimo ni, pořádat představení.“

A tak to začalo.

Jelikož se nás paní učitelka nezeptala, kdo chce být v divadelním kroužku, nýbrž se zeptala, kdo nechce, nikdo se neodvážil přihlásit, a tak jsme se do něho dostali úplně všichni. Paní učitelka si nás přepočítala a začala se shánět hra pro šestatřicet lidí.

Já sice do divadla moc nechodím, leda se školou nebo s tátou a mámou, ale mám pocit, že je dost her, které jsou zajímavé. Paní učitelka nejspíš nechodí do divadla vůbec. Jelikož všechny hry, které nám až dosud navrhovala, byly úplně děsné. Samé pohádky.

Ještě štěstí, že v pohádkách vystupuje buď málo, nebo zase strašná spousta lidí a že většinou předpokládají scénu s hradem, královskou komnatou a černým lesem. Což ani jedno nelze sehnat. A to teda bylo štěstí.

Nakonec paní učitelka rozhodla, že naše třída nacvičí hru o zrádném hraběti Lammingerovi, zvaném Lomikar, a statečném Chodu Kozinovi.

„Hra je to výchovná, dobrodružná, a co je hlavní, zúčastnit se jí můžete všichni,“ pravila paní učitelka. „Proto vám na dnešní odpolední schůzce našeho divadelního souboru rozdělím úlohy a příští týden začneme zkoušet.“

Jak to bylo s Kozinou a Lomikarem, vím z Psohlavců od Aloise Jiráska. To je kniha, která mě bavila, i když jsme ji četli ve škole.

„To jsem zvědavej,“ řekl Aleš, „jakou já dostanu úlohu. Doufám, že to nebude ten ukecanej Kozina, jelikož ten bude mluvit od začátku až do konce.“

„Bud' klidnej,“ řekl Čenda. „Jestli, tak ti Drábinka přidělí Lomikara. Budeš sedět za stolem a cpát si břicho, až si k tobě Chodové přijdou stěžovat, že jim šlapeš po jejich právech.“

Všichni jsme se rozchechtali. Jenže to jsme ještě netušili, že Čenda promluvil jako jasnovidce. Aleš skutečně dostal úlohu hraběte Lammingera.

„A statečného Kozinu bude hrát ten, kdo si to nejvíc zaslouží,“ pravila paní učitelka a ještě dodala, že Lomikar byl sice šlechtic a byla taková doba, kdy se na šlechtu pohlíželo negativně, ale dneska je doba jiná a všichni už víme, že šlechtic je taky jenom člověk. Takže si nemáme hrát na zbojníky, bouřit se a vyrušovat mluvením při vyučování, nýbrž se máme vzorně chovat, dobře učit a hlásit se při opakování, aby z nás Kozina měl radost, neboť on si to tak vždycky přál, když hájil chodská práva.

„A proto,“ řekla nakonec paní učitelka, „bude Kozinu hrát ten, kdo by měl být příkladem pro vás pro všechny; Bohoušek.“

A Bohoušek byl pohlazen po vlasech a zakoktal, že se vynasnaží.

Já, Mirek a Čenda jsme se museli spokojit s rolemi selského lidu. Občas jsme se měli objevit na jevišti a sborově hulákat: „Však my se nedáme! Však počkej, Lomikare, uhlídáš! Však jsme strážci hranic a je nám z tebe, Lomikare, nanic!“

Což nebylo tak těžké k zapamatování. Zajímalo nás ale víc, když paní učitelka prohlásila, že musíme mít dlouhé kabáty a v ruce čakany.

„My čakany, prosím, doma nemáme,“ přihlásil se Čenda.

„To nevadí,“ řekla paní učitelka. „Jistě máte doma obyčejnou sekyru. Ta úplně postačí místo čakanu a s ní budete mávat nad hlavou...“

Načež se paní učitelka zarazila, neboť jí zřejmě došlo, jak by to asi mohlo dopadnout, kdyby půlka třídy, co měla představovat selský lid, mávala nad hlavou sekyrkama.

„Hm... bude lépe, když si každý z vás vyrobí raději čakan ze dřeva.“

Zkoušky na Hněv lidu aneb Jan Sladký Kozina začaly hned v pondělí příštího týdne, neboť Drábinka, jak nám oznámila, sjednala už dopředu několik představení, a proto je třeba, abychom tuto náročnou hru zvládli velice brzy, avšak výtečně, aby nebyla ostuda.

Chudák Aleš, kudy chodil, tudy drmolil svou roli. Domníval se, že když se úspěšně vyrovná s Lomikarem, zlepšení známky z češtiny ho nemine.

„Dělám to kvůli babičce,“ vysvětloval nám náš šéfkuchař. „Uznejte, že starej člověk má právo na nějakou tu radost, a když se polepším v češtině, tak babička vyskočí nejmíň metr do stropu!“

Což tedy Aleš říkal, ale nebyla to pravda tak docela, protože kdyby se skutečně zlepšil v češtině, tak především by z toho měl nejvíc on, jelikož by mu babička určitě koupila nejmíň hodinky s vodotryskem nebo alespoň měsíční předplatné čili permanentku do nejbližší cukrárny, což by pro Aleše bylo ještě zajímavější než ty hodinky.

Hned na první zkoušce se taky zcela jasně ukázalo, že Bohoušek je úplně nemožný. On taky jediný přišel už v dlouhém plášti, který spíš připomínal zmrzlináře, a tak křičel a koktal, že mu skoro vůbec nebylo rozumět. Dokonce ani paní učitelce se jeho herecký výkon moc nezdál.

Hulákal na Aleše a mával přitom čakanem, který spíš vypadal jako vařečka, protože když jsme si je pod dohledem pana školníka ve škole vyráběli, nikdo Bohouškovi nepomohl. Takže byl odkázán jen na své schopnosti a ty nikdy za moc nestály.

„Nesmíš tolik křičet, Bohoušku,“ radila paní učitelka. „A hlavně vkládej do své řeči více citu. Jsi hrdina, jsi Kozina, a Lomikar se před tebou nemůže třást, když se věčně budeš zakoktávat.“

S Alešem byla paní učitelka velice spokojena. To, jak neurvale žral kuřecí stehýnko, to byl požitek. Drábinka pravila, že se tváří jako dokonalý feudální ukrutník. Což nebylo nic tak těžkého, teda podle mě, jelikož na Bohouška bych se i já dovedl tvářit zatraceně ukrutně, i kdyby mi vytrvale předstíral, že je vlastně Kozina.

Legrace ovšem byla, že jsme zkoušeli ve třídě, takže při scénách, kdy měla být na jevišti spousta lidí, museli jsme lézt po lavicích a přitom ještě mluvit a mávat dřevěnýma čakanama. Obojí najednou ale dost dobře nešlo, jelikož člověk musel dávat pozor, aby nespadol.

„Musíte hledět směle kupředu, Chodové!“ nabádala nás paní učitelka. „A ne koukat do země!“

Většinou, když někdo z nás začal směle hledět kupředu, tak slítnul z lavice.

„Opatrně,“ sténala Drábinka. „Ať si něco neuděláte! A mávejte čakaný, mávejte, vždyť vidíte, jak se před vámi Lomikar třese!“

Jenže Aleš za stolkem na stupínku se vůbec netřásl, nýbrž pochechtával, jelikož pokud jsme nepadali, tak jsme se občas střefovali čakanama do lamp, což se nejlíp podařilo Mirkovi, když zvolal větu: „My, Chodové, jsme tvrdé palice!“ načež mávl nad hlavou a roztrástil bílou kouli kolem žárovky.

„Holt lampa tvrdá palice není,“ ušklíbl se Čenda a paní učitelka si povzdechla, řekla, že umění je řehole, vždycky si vyžadovalo obětí a nedá se nic dělat, na tu kouli se složí celá třída.

„Hlavně,“ řekla Drábinka, „že hraje všichni se zápal. Myslím, že naše představení bude mít veliký úspěch. Jen ať vás ten zápal neopouští.“

Dny utíkaly, zápal paní učitelku neopouštěl a zkoušelo se v jednom kuse.

„Dneska,“ řekla Drábinka při poslední hodině, „si odpoledne uděláme generální zkoušku našeho divadelního kroužku. V pátek nás čeká premiéra.“

„To na tý zkoušce bude nějaký generál?“ zeptal se nevinně Aleš.

Paní učitelka se usmála a vysvětlila Alešovi, že generální zkouška znamená tu úplně poslední a s účastí armády to nemá nic společného, že se to prostě jen tak říká.

„Aha,“ řekl spokojeně Aleš, „to je dobře. Já myslel, že kdyby se na mě díval generál, jak jsem Lomikar, tak by mě třeba dal zavřít, aby Chodům pomohl.“

Celá třída se začala smát a paní učitelka bouchla ukazovátkem o stůl, abychom byli zticha, a pak pravila, že je normální, když se ptáme na věci, které nevíme, a proto se Alešovi nikdo nemá smát, protože my ostatní nejsme o nic chytřejší, i když si to možná myslíme.

„Umění,“ řekla Drábinka, „například divadlo, má kouzelnou moc. Když budete hrát pořádně, tak lidi zapomenou, že jste nejhorší třída, kterou jsem

kdy učila, a budou si opravdu myslet, že jste selský lid, Bohoušek je Kozina a Aleš Lomikar.“

Zašklebil jsem se tak hodně, že si toho paní učitelka musela všimnout. Pomyslel jsem si totiž, že tak tlusté brejle nemá žádný člověk na světě, aby si mohl myslet, že Bohoušek je Kozina, jelikož s Bohouškem jistě nic nesvede ani kouzelná moc umění.

„Co je ti k smíchu, Boříku?“

„Já se nesměju.“

„Ale šklebíš se. Tak se tě ptám, co je ti k smíchu, vlastně ke šklebení?“

Kdybych řekl, že Bohoušek, byla by to vlastně pravda, ale zároveň bych určitě dostal poznámku, že jsem drzý a neumím se chovat ke svému spolužákovi. Tak jsem řekl, že se šklebím, protože mě bolí zub.

„Aha,“ řekla paní učitelka, „no proto. Máš z pekla štěstí, že tě bolí zub, protože jinak bych si mohla myslet, že jsi opravdu drzý.“

Z čehož je vidět, že v odhadu situace jsem se nemýlil a zachoval se moudře.

„Poslouchejte,“ řekla Drábinka. „Na zkoušku přijdete v kostýmech a snažte se, abyste hráli co nejlíp, protože se na vás přijde podívat sám pan ředitel a také někteří rodiče, které jsem pozvala.“

Tak. Já byl klidný, protože táta i máma chodí do práce a hákují až do večera, takže odpoledne nemají logicky čas, zato Aleš znervózněl.

„Že by přišla babička?“

„Tak se jí v poledne zeptej!“

Zkouška začala v půl třetí v tělocvičně, a když jsme se v šatně převlékli a vešli dovnitř, tak jsme zjistili, že kromě Alešovy babičky a Bohouškovy maminky sedí na židlích pod kruhy jedině náčelník, pár dalších učitelů a že paní učitelka pobíhá sem a tam a tváří se ustaraně.

„Všichni na svá místa, ostatní, co nejsou na scéně, se schovají za bradla a dávají pozor.“

Pak se paní učitelka uklonila panu řediteli a oznámila, že naše třída předvede divadelní hru Hněv lidu aneb Jan Sladký Kozina, ale že co diváci uvidí, je ještě vlastně zkouška, protože premiéra naší hry bude až v sobotu večer v Domově důchodců.

Pan ředitel se na nás povzbudivě usmál a dal Drábince pokyn, že můžeme začít. První scéna byla o tom, jak se Lomikar raduje, že na Chody vyzraje. Jak jim přistřihne křídýlka, a jak k němu přijde Bohoušek, tedy Kozina, aby hájil chodská práva.

Zírali jsme, že to Alešovi náramně jde. Vůbec neměl trému, mlaskal a hladil si břicho a vykřikoval, protože se mu děsně dobře daří, že se může od rána až do večera flákat, jelikož vykořisťuje ty tvrdé chodské palice, které však brzy změknu pod jeho nemilosrdnou rukou.

Když Aleš skončil, pan ředitel uznale pokýval hlavou směrem k paní učitelce a Alešova babička to nevydržela, začala tleskat a křičela: „Výborně, Aleši!“ takže ji musela paní učitelka napomenout, aby nerušila představení.

Teď nastoupil na scénu Bohoušek, zabalený až po paty do pláště, na kterém měl pásek a za ním zastrčený čakan, co připomínal vařečku. Na mou duši, náš třídní šplhoun vypadal spíš na kuchaře než na statečného Choda.

Začal brebentit, že si Chodové nedají líbit Lomikarovy surovosti, jelikož mají svá práva, a přitom Bohoušek pokukoval jedním okem po řediteli a druhým po své mamince. Nejspíš ho to šilhání vyvedlo z míry, jelikož se zase začal zakoktavat a nakonec v půlce věty zmlkl docela, takže Bohouškova maminka, aby zachránila situaci, začala tleskat a křičet: „Bravo, synku!“

Což se ovšem nelíbilo Alešově babičce, která hvízdla na dva prsty a volala: „Fuj!“

To se zase nelíbilo panu řediteli, který vstal a křičel: „Pokračujte, žáci!“

Aleš příkaz ukázněně splnil a hrál dál, totiž vstal jako Lomikar, zafuněl, mrštil po Bohouškovi ohlodanou kostí a zařval: „Táhni ven, ty pse!“

Jenže Bohoušek byl už tak popletený, že místo aby nastavil Lomikarovým výhrůžkám své hrdé, kozinovské čelo, dal se na zbabělý útěk z tělocvičny, jelikož si myslel, že se s ním Aleš chce prát.

Přitom mu vypadla ta vařečka, co měl za pasem, takže ještě o ni stačil zakopnout a ve dveřích do šatny se natáhl.

Vsadím se, že kdybychom hráli na opravdickém divadle, Drábinka by už dávno spustila oponu, takhle jí ale nezbývalo než přihlížet, jak se Hněv lidu mění ve hněv Alešovy babičky a Bohouškovy maminky, které na sebe přes hlavu pana ředitele pokřikují, a jak Bohoušek zmatkuje.

My, co jsme byli selský lid a stáli za bradlami, jsme chtěli Drábince pomoci, a tak jsme mávali dřevěnýma čakanama a volali na Bohouška, aby se pochlapil a vrátil, jenže Bohoušek se nás nejspíš taky bál, takže radši pořád ležel a dělal mrtvého brouka.

„Třeba omdlel,“ napadlo Mirka. „Neměli bysme ho polejt studenou vodou?“

Jelikož tohle Mirka napadlo hlasitě a Bohoušek to slyšel, okamžitě se zvedl a naklusal zpátky na scénu. Mezitím pan ředitel uklidnil Alešovu babičku a Bohouškovu maminku, takže jsme mohli pokračovat.

Přesto se zkouška protáhla až do večera. Nejdřív se náčelníkovi zdálo, že my, co jsme selský lid, moc máváme čakany, což je nebezpečné, potom, když jsme to zkusili znovu, zase říkal, že mluvíme moc tiše.

Je ale přece jasné, že když člověk pořádně mávne čakanem, tak taky pořádně zakřičí, kdežto když s ním nad hlavou krouží na tři doby jako v Sokole, tak těžko se od něho může chtít, aby pořádně hulákal.

Když jsme konečně dohráli, paní učitelka se zeptala diváků, jak se jim hra líbí, ale nikdo se neodvážil nic říct, kromě pana ředitele, který pravil, že je s námi vcelku spokojen, i když se musíme ještě hodně zlepšit a hlavně se při představeních řádně chovat, aby nedošlo k žádným těžším úrazům.

Při převlékání v šatně za tělocvičnou Mirek prohlásil, že má dojem, že ta hra ho moc nebaví a že jsme měli hrát něco lepšího, jenže to by tu hru nesměla vybírat paní učitelka.

„Ale Aleš byl bezvadnej,“ podotkl Čenda.

„To je fakt,“ řekl jsem já a Aleš se stydlivě začervenál.

„Všechno kvůli babičce, chápete?“ mumlal a oči se mu leskly jako dva indiánky.

„V týhře,“ pokračoval Mirek, „je spousta slov a řečí, kterým člověk pořádně nerozumí. Měli jsme hrát třeba Tarzana,“ a Mirek začal šplhat po mříži šatny a vydával ze sebe nelidský řev, k čemuž jsme se všichni, i Aleš, radostně přidali.

Načež nadešel velký den, pátek, den premiéry.

„Tak co,“ řekla paní učitelka přísně. „Uděláte mi večer ostudu a naši škole hanbu?“

„Neuděláme,“ odpověděli jsme sborově.

„To ráda slyším,“ usmála se Drábinka a pak pravila, ať se nikdo neodváží přijít pozdě na představení, jelikož jinak by s ním zatočila, předvedla ho před pana ředitele a že by pak ten opozdilec koukal, co je to takový Hněv pana ředitele.

Že by to byla tragédie ještě smutnější než ten Hněv lidu, který dneska budeme hrát v Domově důchodců. Protože Hněv lidu může mít za následek jen tleskání nebo pískání, kdežto Hněv pana ředitele docela jistě bude mít následek na vysvědčení.

„A že potom bude následovat Hněv rodičů, to vám snad ani nemusím říkat,“ skončila vážně Drábinka a laskavě dodala, že když my budeme večer dobří, ona to zas ocení a nebude v pondělí zkoušet.

Což jsme zase ocenili my a všichni jsme se těšili, jak večer budeme pěkně hrát.

„A nezapomeňte, že budete vystupovat před staršími občany. Jsou to lidé, kteří po celý život tvrdě pracovali, aby vy jste se měli dobře. Musíte se proto snažit, abyste je trochu rozptýlili, pobavili.“

Paní učitelka nám dala ještě spoustu dalších dobrých rad, a jelikož jsme slíbili, že ji budeme poslouchat, tak o půl sedmé jsme se skutečně všichni sešli před Domovem důchodců a nikdo nechyběl.

Jeviště bylo docela malé, ale mělo oponu a my kluci jsme přinesli nábytek, co měl být na scéně. Tedy hlavně stůl a židli pro Lomikara, tedy pro Aleše.

Přesně v sedm se v sále zhaslo, opona šla nahoru, my stáli seřazeni ve třech řadách, pak se zase rozsvítilo a před nás si stoupla paní učitelka s papírkem v ruce.

Párkrát si odkašlala, pak se koukla do toho papírku a promluvila k dědečkům a babičkám v tom smyslu, že jim jdeme poděkovat hrou za jejich mozoly a vrásky.

Všichni tleskali, my taky, opona šla zase dolů a v sále se zhaslo. Pak se rozsvítil reflektor, paní učitelka řekla: „Teď!“ a jeden dědeček vytáhl oponu, zatímco my prchali za Drábinkou rychle ze scény.

Zůstal tam jen Aleš, tedy Lomikar, a jelikož mu reflektor svítil přímo do očí, tak si nesedl na židli, nýbrž vedle, takže padl na zem a ozval se první bouřlivý potlesk.

„Je vopilej!“ vykřikl jeden dědeček v první řadě, vstal a šibalsky na Aleše zamrkal. „Mně se to taky vobčas stane, když jsem vopilej.“

Když se vysvětlilo nedorozumění, že totiž Aleš nehraje opilce, nýbrž hraběte Lomikara, dědeček z první řady si zklamaně sedl.

Paní učitelka byla mírně bledá, neboť sotva Aleš obecenstvu vysvětlil své krvelačné úmysly se statečnými Chody, strážci hranic, přihopsal na scénu Bohoušek.

„Že má ten chlapec ale kuráž,“ řekla nějaká babička. „Že se toho tlustýho Lomikara vůbec nebojí.“

„To je přece Kozina,“ řekl kdosi.

Jelikož jsme to všechno slyšeli i my, co jsme byli schovaní u schůdků za scénou, musel to nutně slyšet i Aleš.

Jinak si nedovedu vysvětlit, co se dělo potom. Aleš vůbec nemá rád, když se mu říká, že je tlustý. Aleš nanejvýš připustí, že rád jí a že má mohutnou postavu. Mohutnou, ne tlustou. Takže se nejspíš naštvál, když ho ta babička nazvala tlustým Lomikarem.

Fakt je, že hrál dál a řval na Bohouška – Kozinu. Ale jak řval! Zatímco na zkouškách jen koulel očima a bouchal pěstí do stolu, teď chytil nešťastného šplhounského Choda pod krkem a vláčel ho po jevišti, přesně odříkávaje svou roli.

Bohoušek byl na tom hůř. Jelikož byl Alešem částečně uškrcený, špatně se mu mluvilo. Jen cosi nesrozumitelně sípěl a mně se zdálo, že místo aby volal na pomoc nás, selský lid, volá na pomoc paní učitelku.

Drábinka přestala blednout a začala modrat.

„Běžte na scénu,“ vyhrkla na nás. „Pokuste se zachránit situaci!“

Přání paní učitelky bylo pro nás rozkazem. Jako Chodové jsme vtrhli na scénu. Mávali jsme nad hlavama dřevěnými čakaný a snažili se z Alešových paží vyrvat Bohouška. Když se to tak vezme, byl to vlastně Kozina, vůdce naší rebelie proti vrchnosti.

„To jste kamarádi?!“ zahulákal vyčítavě Aleš a začal nás mydlit.

Dědečkové a babičky vůbec nepoznali, že už nehrajeme, spíš naopak, mám dojem, že teprve od téhle chvíle se jim naše představení začalo líbit. Samozřejmě že fandili Alešovi, jelikož my jsme byli v přesile.

Několik dědečků v první řadě povstalo a volalo na Aleše:

„Nedej se, Lomikare! Vem Kozinu po kebuli!“

Paní učitelka už nemodrala, protože zase bledla.

Aleš se namouduši snažil. Vyrval Čendovi čakan, kryl se za stolem a švihal čakanem kolem sebe jako pomínutý. Ovšem největší proměna se udála s Bohouškem. Jakmile ho Aleš pustil, protože jsme zasáhli, Bohoušek se otřepal, schoval se nám za zádama a řval:

„Chodové, na něj! Zabte tlouštíka! Pryč s Lomikarem!“

Ten tlouštík v roli samozřejmě nebyl a Aleš strašně zuřil.

„Já když válčil na Piávě!“ zvolal jeden dědoušek a kurážně vyskočil na jeviště, „tak jsme hnali nepřítele takhle! Takhle se musí držet šavle!“

Dědeček mi vytrhl čakan z ruky, postavil se do střehu proti Bohouškovi a začal kolem něj kroužit jako zkušený šermíř.

„Pane, nechte mě!“ pípál Bohoušek a ustupoval, ale bylo mu to houby platné, protože dědeček, povzbuzován celým sálem, vykřikoval:

„Braň se, Kozino! Nebo tě přišpendlím ke zdi jako herinka!“

Bohoušek možná nevěděl, co je to herinek, zato si jistě dovedl představit, jak může vypadat takové přišpendlení ke zdi, a začal se proto taky v sebeobraně ohánět svou dřevěnou plácačkou.

Ale na dědečkovi bylo vidět, že si nevymejší a že je opravdu zkušený válečník, který pamatuje první světovou válku nebo válku s Turkem, já nevím, protože tak podrobně si dějepis nepamatuju.

Několik babiček začalo zpívat Kdož sú boží bojovníci a na scéně začala mela. Ve mně, Mirkovi a Čendovi se hnulo svědomí. Nebudeme přece bojovat s celou třídou, představující selský lid, za Bohouška, když Lomikar Aleš je sám a je to náš nejlepší kamarád.

Bez nejmenších výčitek svědomí jsme se dali na panskou stranu, kterou zatím hájil jen náš tlouštík a neznámý dědeček, prohánějící mým čakanem Bohouška.

Jestli paní učitelka ještě modrala nebo bledla, to jsme nemohli zjistit, protože ona zůstala na schůdcích, zatímco celá třída byla na scéně.

Holky se většinou rvaly tak, že se tahaly za vlasy a ječely. Za chvíli se přesila, která stála proti nám, úplně rozpadla, jelikož každý měl vztek na někoho jiného.

A ten, kdo neměl vztek na nikoho, měl určitě vztek na Bohouška. Takže se na něj vrhla skoro půlka třídy.

Vůbec nemám ponětí, kdo napsal hru Hněv lidu aneb Kozina, ale jestli je ten člověk mrtvý, tak se musel obracet v hrobě, jak říká moje pekelecká babička.

Takový průšvih a nářez jako Bohoušek žádný Kozina ještě nezažil.

Mydlili jsme se a bili skoro hodinu, a kdyby nepadla opona, vůbec bychom nevěděli, že existuje konec a taky Drábinka.

„To byla ostuda,“ zašeptala a střídavě byla modrá a bílá. Načež si vyčítavě prohlédla naše boule a modřiny.

„Dávejte pozor, v pondělí budu zkoušet!“

To řekla velice výhruzně.

Jenže v pondělí ještě před vyučováním přišel k nám sám pan ředitel, mile se usmíval a pravil, že je rád, že na nás slyšel z Domova důchodců takovou chválu. Že prý se naše hra velice líbila, a až nastudujeme nějakou další, máme prý zase přijít.

Paní učitelka se musela dlouho přemáhat a kousat do rtů, ale teprve když se za náčelníkem zavřely dveře, vykřikla: „Nikdy!“ a první, koho vyvolala, byl Aleš.

Protože taková je naše paní učitelka. Nemá to s námi lehké, ale může si za to sama, protože si pořád něco vymýšlí.

JAK JSME CHTĚLI DRÁBINCE UDĚLAT RADOST

Klukům z céčka, ze sousední třídy, se stala strašná věc. Oni měli jako třídní paní učitelku Dolejšovou, což byla hodně stará paní s velmi jemným hlasem, takže nikdy na céčkaře nemohla řvát.

Avšak dlouhodobě onemocněla, a jelikož momentálně je v našem hlavním městě nedostatek pedagogů, přišel za ni na zaskok poděs Kovařík. On je sice pouhý maturant, nemá tudíž potřebnou kvalifikaci, ale má strašný svaly a na škole fungoval jako pomocný tělocvikář. Tím pádem povejšil a kluci z céčka nám vyprávěli hotový horory.

Například Kovařík vůbec nedává poznámky. Na rodičovské schůzce oznámil rodičům, že neuznává žalování a že vlastně poznámky, to je taky žalování, i když učitele na děti. A on že žalovat nebude, nýbrž bude pracovat zcela novými výchovnými metodami.

Jaké jsou ty jeho nové výchovné metody, to se brzy ukázalo. Pověstný rváč Čulík o přestávce kluky z céčka lehce potlouk, a Kovaříkovi tudíž stačilo po tý velký přestávce jen se po třídě rozhlídnout.

Když se hodina nachýlila ke konci a zazvonilo, Kovařík sbalil jen sešity a ukázal na Čulíka.

„Ty mi do kabinetu přineseš glóbus.“

Ostatní jsme už slyšeli přímo od Čulíka. Sotva v kabinetu položil glóbus na stůl, Kovařík mu povídá:

„Ty se rád pereš, vid’?“

Čulík samozřejmě okamžitě vytušil zradu, a tak odvětil:

„Ale kdepak, já jsem docela mírnej člověk.“

„Aha,“ pravil vychytrale Kovařík. „A existuje vůbec ve třídě nějaký kluk, kterej by tě přepral?“

„To teda ne,“ pravil důstojně Čulík.

„Pěkná otrava, ne?“ prohodil Kovařík a šel ke skříni. „Ty vlastně nemáš s kým trénovat. Zmlátíš pár slabších kluků a musíš si připadat jako král. Jenže ve skutečnosti tvůj sportovní vývoj stagnuje. Ty už dávno potřebuješ kvalitnější soupeře. Co kdybychom to třeba zkusili spolu?“

A ze skříně hodil poděs Kovařík Čulíkovi boxerský rukavice a sám si taky jedny navlík.

„Dáme si takovej malej trénink, jo?“

Čulíkovi nezbejvalo než souhlasit. Zavázal si rukavice a postavil se do střežu.

Jenže ten jeho střeh mu byl houby platný, poněvadž příští sekundu se už válel na zemi.

„Tak znova,“ pravil dobrotivě Kovařík. „Musíš se krejt pořádně. Nebo víš co? Teď zaútočíš ty na mě a já se budu jen bránit.“

Čulík statečně zaútočil, ale dopadlo to ještě hůř. Dostal levýho háka, a jak nám tvrdil, po tom direktu měl nejdřív před očima hvězdičky a pak už jen růžovou mlhu. Probral se na koberci v kabinetu právě ve chvíli, když ho Kovařík počítal:

„Sedm... osm...“

„Vybavenej seš celkem dobře,“ pochválil ho poděs. „Ale chybí ti technika. Je mi jasný, že si ty tréninky budeme muset občas zopakovat.“

„A kdy bude ten příští?“ odvážil se vykoptat Čulík a znovu se mu začaly dělat hvězdičky před očima.

„Příští trénink?“ zamyslel se Kovařík. „No ten si uděláme hned potom, co zase zjistím, že ses v mý třídě rval.“

„Od tý doby,“ líčil nám Mirek, „se postrach Čulík už vůbec nepere a dokonce v hodinách tělocviku slabším klukům pomáhá na hrazdu.“

No a těch případů bylo podstatně víc. Kovařík spravedlivě trestal i holky, například největší drbna z céčka, jistá Škvorová, musela dvěstěkrát napsat větu: Nebudu pomlouvat své kamarádky.

A i když si ve své rafinovanosti opatřila sádru, tak ji poděs Kovařík donutil ten trest napsat levou rukou.

Načež si Škvorová nechala gyps radši sundat a tím pádem musela ještě třístokrát napsat: Nebudu už nikdy podvádět svého učitele...

Kupodivu rodiče žáků z céčka si na tyhle nové výchovné metody rychle zvykli a místo aby si stěžovali, ještě tomu tmáři Kovaříkovi začali fandit a potají mu nosili rákosky a jiné kruté předměty, v čemž se vyznamenal jistý otec Vorel, soukromý podnikatel, který přivezl ze své obchodní cesty po jihovýchodní Asii za drahé peníze devítiočasou kočku s výslovným přáním, aby byla pokud možno co nejčastěji aplikována na Vorlovi mladším, jelikož to s ním doma není k vydržení a Vorel starší už si osobně na toho malého surovce netroufne.

No prostě céčkaři šileli a my s klukama jsme o tom závažně debatovali.

„Vona naše Drábinka je vlastně docela fajn třídní, a jak poslouchám všechny ty řeči o poděsovi,“ mínil Čenda, „tak bysme si jí vlastně měli považovat.“

„Žádněj strach,“ prohlásil Aleš. „Drábinka je přece podstatně mladší než Dolejšová. Proč by měla dlouhodobě onemocnět?“

„To nemůžeš nikdy vědět,“ namítl Mirek. „Jen si vzpomeň, kolikrát nám opakovala, že z nás jednou zešílí. A kdyby se to skutečně stalo, tak pozor, kamaráde! Lidi z psychiatrické léčebny nepouštějí obvykle hned za týden!“

„No dobře,“ řekl jsem já. „Tak co budeme dělat? Máte někdo nějaký konkrétní návrhy?“

„Já bych myslel,“ řekl uvážlivě Čenda, „že bysme měli Drábince předvíst, právě jako prevenci, že jsme vlastně v jádru dobrá třída.“

„Jak si to představuješ?“

„Docela jednoduše,“ řekl Čenda. „Vidím to velmi živě před očima. Celá naše třída se najednou bude chovat úplně stejně jako ten zatracený šplhoun Bohoušek. Budeme vzorně sedět, nikdo se s nikým nebude bavit a pořád se budeme horlivě hlásit.“

„No jo, člověče,“ řekl starostlivě Aleš. „Ale hlásit se můžeš jen tehdy, když znáš odpověď na tu choulostivou otázku, kterou Drábinka klade.“

„Pcheche,“ řekl Čenda. „Náhodou správnou odpověď vůbec znát nemusíš. Když se totiž budeme hlásit všichni, tak Drábinka nemůže poznat, kdo ví a kdo ne. Beztak se vždycky ptá těch, co se nehlásí.“

„To je pravda,“ řekl rozhořčeně Mirek. „A jsou z toho pak hrozně nepříjemný známky.“

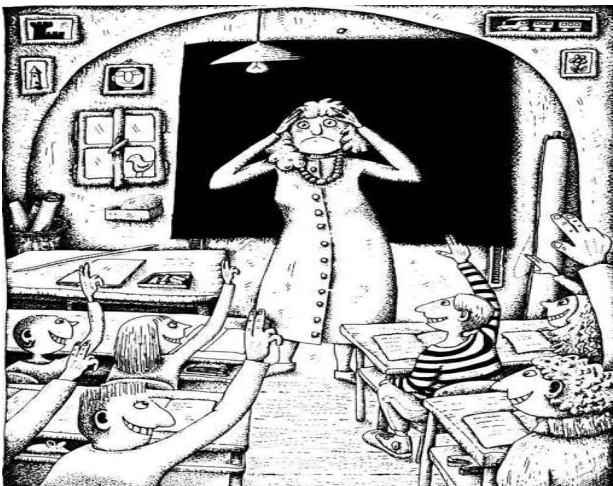
„Jenže nestačí, abychom se na tom dohodli jen my čtyři,“ upozornil jsem kluky. „Musíme v podstatě přesvědčit celou naši třídu. Myslíte, že by si aspoň na jeden jediný den dala ta banda říct?“

„Já myslím, že jo,“ řekl uvážlivě Aleš. „Děs z Kovaříka už prosakuje všema patrama naší školní budovy.“

„Ale co Bohoušek?“

„To je vlastně jedinej člověk, se kterým se bavit nemusíme,“ ušklíbl se Mirek. „Přece my všichni se nenormálně budeme chovat jako on normálně.“

„Domluveno,“ řekl Čenda. „Dneska je úterý, zejtra rozjedeme agitaci a ve čtvrtek už by ten velkej a památnej den mohl klidně nastat.“

Rozdělili jsme si agitaci ve třídě podle toho, jak kdo koho zná, a musím na Mirka škodolibě prozradit, že jemu jsme určili hlavně zpracovat většinu holek, takže na mě, zaplaťpánbůh, našich holek zbyla už jen menšina.

Konkrétně jsem například musel jednat s Palhounovou, protože právě tuhle dívku Mirek kategoricky odmítl.

„To jako že bych celý dopoledne ve škole nesměla ani ceknout nebo syknout?“

„Syknout můžeš,“ vysvětloval jsem jí trpělivě. „Ale ne pořád kecat s Teckertovou.“

Teckertová totiž s Palhounovou sedí v jedné lavici.

„No dovol,“ urazila se Palhounová. „Co si o mně vlastně myslíš?“

„Chceš snad říct,“ naštvál jsem se, jelikož jsem na starost neměl jen ji, „že vy dvě spolu v jednom kuse nežvaníte?“

„No vidíš,“ pochválila mě Palhounová, „to už je mnohem lepší.“

„Jako co?“ řekl jsem zmateně.

„Teď jsi mluvil o žvanění, což už je mnohem přijatelnější výraz než ten, kterého jsi užil na začátku. Ovšem zdaleka nejvýstižnější by bylo říct, že s Teckertovou ani nekecáme, ani nežvaníme, nýbrž hovoříme.“

„Panebože,“ pohlédl jsem do oblak, která jsem tušil nad stropem naší třídy. „Tohle jsou přece detaily! Pochop, nám jde o to, aby zrovna ve čtvrtek celá třída absolvovala vyučování stejně tak vzorně jako to pako Bohoušek!“

„Jistě,“ řekla důstojně Palhounová. „Jenže právě některé detaily, zvláště když chceš přesvědčovat ženy, jsou velmi důležité. Ale jinak se na nás můžeš spolehnout a pro příště si zapamatuj, co jsem ti řekla.“

„Takže se můžu spolehnout i na Teckertovou? Že to s ní vyřídíš?“

„Ovšem,“ řekla povzneseně Palhounová. „Vyřídím jí tvůj vzkaz, aniž bych ovšem použila tvých hnusných slov. Jde prostě o to, abychom spolu při vyučování nehovořily,“ pravila Palhounová.

Jak jsme mohli ve středu odpoledne s klukama konstatovat, všechno perfektně klaplo a na ten památeční čtvrtek byla tudíž nachystaná prakticky celá třída.

Drábinka, jako vždy, přišla přesně na zvonění a už sebou cukla hned ve dveřích, protože rázem jsme všichni vyskočili a vypnuli se tak, jako bychom každý z nás měli za zádama rovníč pravítka.

„Sedněte si,“ řekla rozpačitě naše paní třídní učitelka. „Jako obvykle, tak každý čtvrtek, podle rozvrhu, začínáme dějepisem. Čtvrtletí se pomalu, ale neúprosně chýlí ke konci a někteří z vás, co si budeme namlouvat, by právě měli v tomto předmětu zpytovat své svědomí. Hlásí se někdo dobrovolně k přezkoušení?“

To byl první signál, jestli naše akce bude mít úspěch. A vydařil se.

Spokojeně jsme se s klukama rozhlíželi po třídě. Les rukou nad hlavou.

„Tak zlé to zase s vašimi známkami z dějepisu není,“ řekla zmateně Drábinka. „Je úplně zbytečné, aby se například hlásili...“

Načež Drábinka nahlédla do svého notesu a přerecitovala nejmíň půlku třídy, čímž jsme krásně zabili takových pět minut. Ovšem a bohužel, ani Čenda, ani já, ale ani Mirek a Aleš mezi těmi šťastlivci nebyli.

„Takže k tabuli půjde...“

My čtyři jsme se jistě právem zachvěli, jelikož při tom organizování vzorné třídy nám pochopitelně nemohl vybyť čas na opakování z dějepisu.

Nakonec to odnesla právě Palhounová a posléze i její věrná přítelkyně Teckertová. Ale holky byly našprtany a Drábinka tím pádem spokojená.

Teckertová dostala Otce vlasti a hovořila o něm tak důvěrně, že si člověk mohl myslet, že ti dva si už někdy v minulosti tykali.

Druhou hodinu byl zeměpis a zase se všechno opakovalo. Tentokrát už nám osud nebyl tak příznivě nakloněn a k tabuli musel jít Aleš.

Chtělo se po něm, aby rozprávěl o oceánech. Aleš uchopil ukazovátka a k našemu velkému šoku a patrně i k velkému překvapení paní učitelky exceloval v bohouškovském stylu. Když se šel posadit, musel jsem se hodně držet, abych ho nepoplácal po zádech, jelikož tím bych narušil vzorné chování svých kamarádů a kamarádek.

Ale o velké přestávce jsme se kolem Aleše všichni sesypali. „Bezva, chlape!“

Aleš přijímal naše gratulace s poněkud rozpačitým úsměvem.

„Nebudete tomu možná věřit, pánové, ale když jsem včera večer přišel utahanej domů, tak rozzlobená babička luštila zrovna na tohle téma křížovku. Takže jsem jí všechny ty oceány musel v atlase najít.“

Třetí hodinu už to Drábinka nevydržela, to jsme měli češtinu, a starostlivě se nás optala:

„Co to s vámi je, děti? Co jste najednou tak vzorní?“

A jelikož se psal diktát, tak pokárala Čendu.

„Například ty, Čendo. Proč neopisuješ, jako obvykle?“

Čenda cosi zamumlal a Drábinka nervózně pokračovala.

„Je tu ticho jako v hrobě. Nenapadla vás, děti, nějaká zákeřná infekce?“

„My jsme, my bychom totiž,“ vyskočil Mirek, ale já ho okamžitě jemně srazil.

„Ještě jsou před námi dvě hodiny!“ zasyčel jsem.

„No tak pověz, Mirku, co máš na srdci,“ řekla laskavě paní učitelka.

„Vlastně nic,“ řekl zvadle Mirek. „Jen jsem se chtěl zeptat, jestli my, co už máme všechny chyby v diktátu opravené, jestli můžeme vyndat učebnice a připravovat se na další hodinu?“

„Ano,“ polkla Drábinka a lehce se zakymácela, jako kdyby se o ni pokoušely mdloby. „To můžete.“

Předposlední hodina se nachlup podobala těm předchozím. Ačkoliv jsme měli matiku, kterou většina třídy upřímně nenávidí, zvláště holky.

A tu poslední hodinu už paní učitelka vzdala.

„S váma se něco děje a já musím přijít na to, co to je, nebo se snad zblázním.“

„To je právě to, co bysme nechtěli,“ porušil vzorné ticho Aleš.

„Jak to myslíš?“

„No, my bysme chtěli, abyste nás nikdy neopustila, a proto jsme vám chtěli ukázat, že jsme silná a stmelená parta, která, když se domluví, tak se taky dokáže chovat naprosto vzorně.“

„Aha,“ řekla Drábinka. „Už začínám chápat. Tak vy jste se na mě domluvili?“

„Já ne,“ honem se bránil Bohoušek. „Mně prosím nikdo nic neřek a tím pádem s tím vůbec nemám nic společného!“

„Klid, jen klid, Bohoušku,“ řekla dojatě paní učitelka, „jen si sedni. A to byste takhle vzorní chtěli být a vydržet to napořád?“

„To asi ne,“ řekl jsem opatrně i za kluky, a riskoval tak svou vlastní kůží.

„Tak už radši podruhé na mě tyhle triky nezkoušejte,“ požádala nás Drábinka. „Z toho vašeho vzorného chování na mě začala vyrážet husí kůže. Už jsem se lekla, že se z vás namouduši zblázním!“

„To ne!“ zařvala celá třída svorně.

„Teď už vás konečně poznávám v tom řevu, vy pavijáni,“ řekla paní učitelka. „Ale do konce hodiny nám ještě nějaký čas zbývá, tak vám přečtu pár básní.“

Já teda konkrétně moc ty básně nevnímám, ale asi byly hrozně dojímavé, jelikož jsem v očích Drábinky zahlídl slzy. Ale na druhou stranu se paní učitelka usmívala, takže vlastně nevím.

JAK JSME ŠLI S TÁTOU NA FOTBAL

Přítiskl jsem ke stěně pokoje svůj oblíbený odposlouchávací špagetový hrnec.

„Ty, Bedřichu,“ řekla máma mému otci, „ty si snad ani neuvědomuješ, v jakém choulostivém věku se právě teď Bořík nachází.“

„Ale uvědomuju,“ namítl otec Bedřich. „Jenže bych ten věk nenazýval choulostivým, jako spíš drzým.“

„Zkrátka a dobře,“ uzavřela máma válečnou poradu za mými zády. „Musíme se teď Boříkovi víc věnovat, abychom formovali jeho budoucí život. Já s ním například budu chodit na koncerty, protože hudba člověka povznáší, a ty navrhně něco stejně ušlechtilého.“

„Tak dobrá,“ odpověděl po krátkém zaváhání otec. „Tebe povznáší hudba, mě zase fotbal. Hned tuhle sobotu může se mnou jít Bořík na Slavii.“

A tak jsme skutečně s tátou v sobotu na Slavii šli.

„Je tu dobrá atmosféra,“ oznámil mi otec a koupil mi limonádu. „Dneska určitě ty moravský saláty vezmeme do presu a uděláme z nich dressing.“

„Co je to dressing?“ zeptal jsem se.

„Copak ty nesleduješ televizní reklamy?“ podivil se táta. „Udělat z někoho dressing, to je velice jednoduchý špás. Znamená to vyždímat ho jako citrón. Jen aby ten kretén rozhodčí byl skutečně objektivní a držel se při našich chlapcích.“

Kretén odpískal začátek utkání a moravští saláti měli výkop.

„Vem ho po haksně,“ radil otec hlasitě jednomu z našich záložníků. „Přece si od něj nenecháš udělat kličku a za ten invalidní důchod ti ještě nakonec možná bude vděčněj!“

Slávistický záložník bohužel mého otce neposlechl a na salátovu kličku naletěl.

Salát se řítíl na branku a otec Bedřich se chytil za srdce.

„Nenechte ho vystřelit, hoši, nebo zaručeně dostanu infarkt!“

Jeden ze slávistických obránců otce poslechl a saláta zkosil.

Jenže kretén odpískal pokutový kop, který jeden ze salátových spoluhráčů spolehlivě proměnil.

„Doprdele,“ ulétlo otcí.
„Začátek utkání se pro naše barvy nevyvíjí příliš příznivě.“

Napadlo mě, v rámci objektivitu, jestli bych třeba nemohl fandit moravským salátům.

„To bych tě napřed vydědil a potom zabil,“ ujistil mě vlídně otec.

Naštěstí do konce poločasu bylo srovnáno. Slavie vyrovnala, otec mi koupil ještě další limonádu

a také párek s hořčicí. Sobě pak zakoupil plzeňskou dvanáctku.

„Druhý poločas bude už plně v naší režii,“ tvrdil mi. „A jestli ne, tak po tom kreténovi rozhodčím mrštím tuto láhev,“ zatřepal otec prázdnou láhví od plzeňské dvanáctky, kterou vypil na dva mocné doušky.

Naštěstí k tomu nedošlo, protože Slavie se ve druhém poločase opravdu zlepšila a přidala ještě dva góly, zatímco moravští saláti jen jeden.

„Tři dva je slabota,“ mrmlal otec, když jsme opouštěli stadión. „Ale zaplaťpánbůh, že jsme vyhráli. Tři bodíky do tabulky, to se počítá.“

„Ale saláti taky nehráli špatně,“ odvážil jsem se podotknout.

„Takhle nemluv,“ zamračil se otec. „Všichni naši soupeři hrajou mizernej fotbal, a basta! Kdybysme si totiž připustili, že jsou pro nás rovnocenní partneři, podrejvalo by to naši bojovou morálku!“

„Aha,“ zamyslel jsem se a u večere se mě máma zeptala:

„Tak co? Fotbal se ti s tátou líbil?“

„Líbil,“ řekl jsem. „Dozvěděl jsem se mnoho nových a zajímavých věcí.“

„To mě poněkud překvapuje,“ povytáhla máma obočí. „Ale třeba jsem se ve tvém otcí zmýlila. Já s ním na fotbale byla jen jednou a bylo mi z toho vysloveně špatně. Na každý pád tu příští sobotu jdeme spolu na koncert. Doufám, že se celý týden budeš těšit.“

„Taky doufám,“ řekl jsem zdvořile, protože mi nic jiného nezbejvalo.

„Nejsi náhodou drzý?“ znejistěla máma.

„Ne, myslím, že ne,“ ujistil jsem ji vlídně a šel si na video pustit Supermana.

JAK JSEM SE ZAMILOVAL

Vždycky tak jednou do roka mívám angínu, a to je pěkná otrava, jelikož člověk musí ležet v posteli, a i když ze začátku ho baví číst tlusté knihy, například verneovky, tak za pouhé čtyři dny je jimi už přesycený. A taková angína trvá vždy nejmíň tejdén a spíš dokonce celých čtrnáct dnů.

No a pak se člověk logicky nudí. Chodí do ledničky, patlá si nesmyslná jídla, na která vlastně nemá chuť, zkrátka snaží se nějak zaměstnat a vyvíjet nějakou činnost, i když jinak úplně zbytečnou.

To už jsem pátý den ležel v posteli, popíjel lipový čaj a bral penicilin, když zazvonil telefon.

Ještě dřív než jsem se stačil představit, dostal jsem kategorický příkaz:

„Hele, Arnošte, už mě vážně začínáš štvát. Jestli zejtra nepošleš aspoň tři vagóny, tak tě osobně uškrtím!“

„Tři vagóny čeho?“ zeptal jsem se opatrně, poněvadž právě po uškrcení jsem příliš netoužil.

„Spad jsi z višně?“

„Nespad,“ řekl jsem. „Taky se nejmenuju Arnošt, ale Bořík.“

„Jéžiš,“ zamumlal hlas na druhém konci drátu. „Omlouvám se, to nejspíš přeskočil telefon. To bude omyl, nebo jste snad Kovošrot?“

„Ne,“ řekl jsem. „My nejsme Kovošrot, my jsme bytová telefonní stanice. Ale kdo jste vy, pane?“

To už jsem se bohužel nedozvěděl, jelikož v telefonu to cvaklo.

Šel jsem se znovu napít čaje, a přitom jsem dostal geniální nápad na bezvadnou telefonní hru.

Prostě vytočím jakékoliv číslo, které si vymyslím, no a budu hovořit s docela neznámým člověkem. Třeba se ten člověk nudí podobně jako já a tím pádem bychom si mohli docela pěkně popovídat.

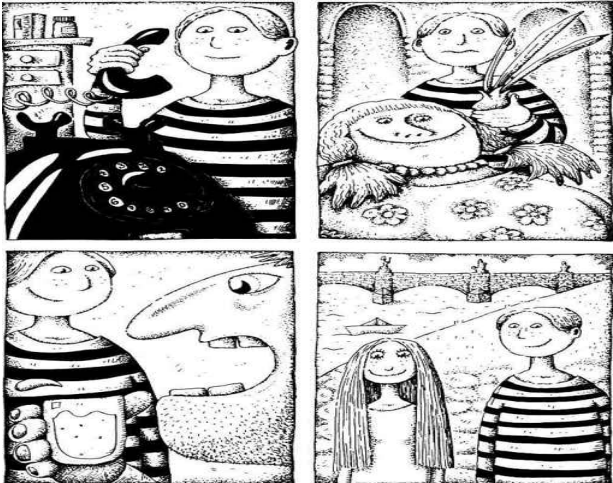
Na prvním čísle, které jsem si vymyslel a vytočil, se nikdo nehlásil.

Asi byli ti lidi v práci a jejich děti ve škole, jelikož bylo přibližně jedenáct hodin dopoledne.

Ale už druhé číslo, které jsem si vymyslel, se ozvalo:

„Houdková.“

Podle hlasu jsem odhadoval, že by to asi mohla být žena ve věku mé matky.

„Dobrý den,“ řekl jsem. „Jak se máte?“

„Nic moc,“ řekla paní Houdková. „Ale kdo mi to vlastně volá?“

„Bořík,“ představil jsem se. „Kluk, kterej má angínu a momentálně se nudí, poněvadž právě už podruhý dočet Dvacet tisíc mil pod mořem.“

„A co chceš?“

„Nic,“ řekl jsem po pravdě.

„No ale proč mi teda voláš? Kdo ti vlastně dal můj telefon?“

„Nikdo,“ pokrčil jsem do sluchátka rameny. „Prostě jsem si ho vymyslel.“

„Takže ty mě vůbec neznáš?“

„Neznám,“ řekl jsem. „Ale tak bych si tipnul, že jste nejspíš na mateřský dovolený“

„Perfekt,“ řekla paní Houdková. „A teď hádej...kolikátý je to dítě?“

„Druhý?“ zkusil jsem to podle celostátního průměru.

„Čtvrtý,“ zahihňala se do telefonu paní Houdková. „A ty máš kolik sourozenců?“

„Já jsem jedináček,“ řekl jsem smutně.

„Ale to je chyba,“ řekla živě paní Houdková. „Měl bys rodiče přesvědčit, abys nebyl.“

„Když to je těžký,“ zamumlal jsem. „Tohle jsou podle rodičů mládeži nepřístupný problémy, do kterejch si mluvit nenechaj.“

„Už zase malej řve,“ oznámila mi celkem zbytečně paní Houdková, jelikož hlas nemluvněte pronikal i do telefonu. „Nezlob se, ale musím ho jít nakrmit.“

V sluchátku to cvaklo a já mohl vytočit další telefonní číslo.

„Král,“ ozvalo se úsečně.

„Ale určitě neopravdovej, co?“ snažil jsem se vesele zažertovat.

„Prosím tě, Kamile, nech si ty slabomyslný vtipy,“ odbyl mě úsečný hlas monarchy. „Ale jednou provždy si zapamatuj, že se tvé ženy nevzdám a že hned, jak se s tebou rozvede, tak se s ní ožením!“

„Bezva,“ řekl jsem. „I když já nejsem Kamil.“

„A kdo teda jste?!“

Radši jsem zavěsil jako první tentokrát já. Tohle byly totiž problémy, na které bych si netroufal, a to dokonce ani v telefonní konverzaci.

Vymyslel jsem si třetí číslo.

Kdo se mi ozve asi teď? hádal jsem, když jsem vytácel další číslo.

„Šroubková.“

„Dobrý den, slečno Šroubková,“ pravil jsem zdvořile, jelikož ta holka, co se ozvala na druhém konci drátu, mohla být podle hlasu asi tak v mém věku.

„Kdo je tam?“

„Matička,“ představil jsem se.

„Aha, žertěř,“ zahihňala se holka. „A jak se jmenuješ křestním?“

„Bořík,“ řekl jsem podle pravdy a taky přešel na tykání. „A ty?“

„Petra, hihi.“

„Hele, Petro, jak to, že seš doma, když bys měla bejt ve škole?“

„Protože mi zrovna dneska dali pravou nohu do sádry. A co ty?“

„Obyčejná angína,“ pravil jsem skromně, jelikož se sádrou jsem se nemohl rovnat. „A co jinak děláš?“

„Asi si budu číst.“

„To tě za pár dnů přestane bavit,“ ujistil jsem Šroubkovou. „Co video? Video máš?“

„Máme,“ řekla Petra. „Ale naši maj samý strašně blbý kazety. Na katastrofáky mě koukat nebaví a na Toma a Jerryho jsem už poněkud přestárlá.“

„Mně se katastrofáky docela líběj,“ řekl jsem.

„Tak přijed’, Matičko,“ vybídla mě Petra. „Kde vlastně bydlíš?“

Udal jsem přibližné souřadnice svého domova a na oplátku jsem se od Petry zase dozvěděl, že ona bydlí na Malé Straně.

„To nejde,“ řekl jsem. „Musím ještě ležet v posteli, pít čaj a brát antibiotika.“

„Škoda,“ řekla Petra. „Ale mohli bysme si třeba takhle na dálku po telefonu zahrát šachy.“

„To by šlo,“ souhlasil jsem. „I když teda, abych byl upřímný, v týchle královský hře nejsem zrovna žádněj velkej přeborník.“

„Ale umíš je?“

„To jo.“

„Tak si běž pro šachovnici a já se pro ni taky odbelhám.“

Tu partii jsme zahájili krátce před polednem a už ve čtvrt na jednu jsem dostal mat.

„Dáme si odvetu?“

„Asi bych měla souhlasit, když jsem vyhrála,“ zamumlala Petra do telefonu, „ale já jsem, Boříku, strašně žravá holka a zrovna na mě přišel děsnej hlad. Půjdu si něco uvařit. A co ty?“

„Máma mi udělala bramborovou kaši a já si k ní akorát ohřeju párek.“

„Hm, zrovna se mi sbíhají sliny,“ ujistila mě Petra. „Ale poslyš, už jsme si sice vyměnili adresy, jenže ne telefony. Tak diktuj.“

Nadiktoval jsem Petře Šroubkové své telefonní číslo a zase na oplátku mi ona nadiktovala to svoje, protože už jsem si nepamatoval, jak jsem na to její číslo vlastně přišel.

„Hele,“ navrhl jsem. „A co kdybysme se, až zase budeme oba v pořádku, někdy a někde spolu sešli?“

„Proč ne?“ zahihňala se Petra. „Ale telefonovat si zatím můžeme i tak, ne?“

„Jasně,“ řekl jsem. „A abych nezapomněl, jakým vlastně jídlem hodláš ukojit svou momentální žravost?“

„Jsem vysazená na italskou kuchyni,“ sdělila mi Šroubková. „Jestli ve špajzu najdu potřebný suroviny a samozřejmě taky v ledničce, nejspíš si udělám pizzu. Tak zatím ahoj, Matičko.“

„Ahoj, Šroubková,“ rozloučil jsem se po telefonu a další čísla už nevytácel, nýbrž naopak jsem si šel ohřát tu bramborovou kaši a párek.

Když přišla máma z práce, okamžitě mi změřila teplotu.

„No,“ pravila, když mi z podpaží vytáhla teploměr. „Třicet sedm dva, to znamená, že antibiotika zabrala. Ale určitě se strašně nudíš.“

Pokrčil jsem rameny.

„Aby ses nenudil,“ vybídla mě máma, „mohl by sis třeba zopakovat matematiku nebo češtinu. Nezapomeň, že nemocí hodně ve škole zanedbáš.“

Při představě, že bych se měl zrovna teď pustit do listování matematikou nebo češtinou, jsem všechny své verneovky poprosil o odpuštění.

„Tak dobře mi zase není,“ zakňoural jsem.

„Nevymlouvej se a hlavně si nic nevymýšlej,“ řekla přísně máma. „Už začínáš být docela v pořádku, protože teploměr nikdy nelže.“

„No ale já fakticky ještě pořád nejsem ve svý kůži,“ ujišťoval jsem mámu.

„Haha! Tak ty pořád ještě nejseš ve svý kůži?!“ zasmála se máma d'ábelským smíchem a založila si ruce v bok.

Naštěstí zrovna v tu chvíli zazvonil telefon.

„To bude asi táta,“ prohlásila máma, když ho šla zvednout. „Nejspíš bude tvrdit, že se ze zcela vážných důvodů musí zdržet v práci, ale my ovšem ty jeho zcela vážné důvody známe, a až přijde, tak mu je pěkně spočítáme!“

Jenže když se máma vrátila od telefonu, tvářila se poněkud rozpačitě.

„To snad bude pro tebe. Nějaká holka. Napřed chtěla nějakýho Matičku, ale když jsem jí vysvětlila, že jde nejspíš o omyl, začala cosi plantat o šachách a o Boříkovi.“

„Už letím!“ vystřelil jsem do předsíně, kde máme umístěn náš telefonní přístroj.

„Ahoj,“ řekla Petra. „Doufám, že jsem ti nespískala žádnéj malér. Ta tvoje máti byla v telefonu pěkně vostrá. Jako žiletka.“

„Ahoj,“ řekl jsem. „Ale zase se jí nemůžeš tak moc divit, poněvadž když k nám někdo telefonuje, tak jsou to většinou kluci.“

„Aha,“ řekla Petra. „Poslyš, Boříku, tys už s nějakou holkou chodil?“

Začal jsem v duchu zpytovat svědomí. Chodil, nebo nechodil? Mám do toho počítat Růženku v cirkusu Humberto, nebo ne?

„Haló?!“ ozýval se netrpělivý hlásek na druhém konci drátu. „Slyšíš mě?!“

„Slyším.“

„Tak chodil, nebo nechodil?“

„Nechodil,“ pravil jsem co nejhlubším hlasem, jaký mívají pubertáci.

„Já taky ne,“ řekla Petra. „Hele, co kdybysme teda spolu začali chodit?“

„Seš šílená,“ ujistil jsem ji. „Vždyť jsme se přece v životě neviděli!“

„Taky není nikde psáno,“ ujistila mě Šroubková, „že se hned musíme brát.“

„No, to je fakt,“ zaváhal jsem. „Ale stejně si myslím, než spolu začneme eventuálně chodit, tak bysme se přece jen vidět měli.“

„Ty sprost'áku,“ ozval se pobouřený hlas na druhém konci drátu. „Ty si snad o mně myslíš, že jsem fyzicky nějak ohavná?!“

„Nemyslím,“ řekl jsem rychle. „Ale co když pro tebe budu ohavný já?“

„Nebudeš,“ ujistila mě Šroubková. „O krásných mužích jsem už iluze dávno ztratila. U mužského totiž nikdy nezáleží na tom, jak vypadá, ale spíš na tom, co v něm je, na jeho duši, chápeš?“

„No tak duši,“ pravil jsem uklidněn, „tu mám, myslím, celkem dobrou. Není zatím propíchnutá žádným citovým skandálem, a jak tvrdí můj otec Bedřich, ještě pořád mám kolem sebe nejmíň deset tisíc možností. Sice nevím, jak to myslí, ale určitě by mi ten lakota nepřál deset tisíc holek.“

„Hihi,“ řekla Petra. „Určitě mi tvůj otec bude sympatičtější než tvá matka. Kolik máš sourozenců?“

„Ani jednoho, jsem jedináček.“

„Pozoruhodná shoda okolností,“ zamumlala Petra Šroubková. „Já taky. Hele, tak co kdybysme se opravdu asi tak za tři tejdny sešli? Třeba před Národním divadlem, příšero? Jestli teda víš, kde to je.“

„Ale jo, vím,“ řekl jsem. „Jednou jsem tam hrál v komparsu orangutána. Angažovali mě hlavně z úspornejch důvodů, jelikož jsem se prakticky vůbec nemusel líčit. Do té doby už určitě angína odplave. A jakou bych měl mít v ruce kytku?“

„Stačí cibule,“ zachechtala se Petra.

„Platí,“ řekl jsem. „Přesně za tři tejdny u Národního v pět odpoledne.“

„Budu se těšit.“

„Já taky.“

Zavěsil jsem a máma zvědavě nakoukla do předsíně.

„Prosím tě, co to bylo za holku?“

„Ale jedna taková,“ mávl jsem rukou. „Chce si mě brát.“

„Cože?!“

„Příležitostně ti ji představím,“ ujistil jsem mámu. „Ale na každéj pád s ní mám za tři tejdny rande.“

Načež mámě vyklouzla z utěrky miska.

„Cože?!“

„Střepy znamenají štěstí,“ mávl jsem světácky rukou a důstojně odkráčel zpátky do postele, abych dál polykal antibiotika a pil čaj.

I když třicet sedm dva není žádná pořádná teplota, vlastně jsem ji stále měl.

Znovu zadrnčel telefon a máma šla k němu jako ve snách. Tentokrát naštěstí opravdu volal táta.

Že se musí zdržet v práci, neodkladné úkoly, a že se nedostaví k večeři.

„Tak se mi zdá,“ řekla máma, když zavěsila, „že vám to oběma brzy tvrdě spočítám!“

A aby svým slovům dodala na důrazu, ještě řekla:

„Já ti dám rande a tvému nehodnému otci neodkladné služební úkoly! Mě stačí se naštvat pořádně jen jednou a pak, to si pište, zavedu v téhle rodině pořádek!“

Načež praskla dveřmi od ložnice, chvíli tam vzdychala a pak se vrátila zpátky do kuchyně, kde jsem seděl já a dojídal se chlebem s paštikou.

„Namaž mi taky chleba,“ otřela si máma lehce orosené oči. „Přece se kvůli vám dvěma šílencům nezblázním, přece kvůli vám dvěma nedostanu žaludeční vředy nebo snad, nedejbože, infarkt!“

„Ale mami,“ objal jsem matku kolem krku.

„Ty mlč,“ pravila matka. „Vždycky jsem doufala, že budeš spíš po mně, ale teď vidím, že ses spíš vyved po svém podařeném otci!“

„Copak je táta tak špatnej?“

„Mně budeš povídat,“ otrásla se máma hrůzou.

Takové tři týdny v životě lidským uběhnou jako voda a já byl najednou v situaci, že jsem měl mít svý první pořádný rande. Samotná ta akce byla pro mě docela jednoduchá, stačilo vzít si do ruky cibuli, ale jaké řeči jsem během těch tří týdnů musel vyslechnout!

„No tak, já nevím,“ smál se mi táta. „Ale jestli je ta tvoje Petra žravá a jestli jsi ji, jak tvrdíš, nikdy na vlastní oči neviděl, pak se, hochu, obávám, že by mohla být pěkně tlustá!“

„Taková kuňkalka tlustá,“ dodala máma zlomyslně. „Já si vždycky dělám z každého telefonního rozhovoru s neznámým člověkem takový odhad. A proto souhlasím s tátou, milý Boříku, že nejspíš tvé první rande, jak ty tomu říkáš, bude pro tebe šeredným zklamáním.“

„Ale nic si z toho nedělej,“ řekl rychle táta. „Opravdu, je to tak, člověk si hned tu první dívku, na kterou narazí, brát nemusí.“

„Helemese,“ řekla jedovatě máma. „Bohaté životní zkušenosti našeho otce. Z nich si ovšem žádný příklad neber! I když bude ta tvoje Petra tlustá, hlavně záleží na tom, jakou má duši!“

„Já myslel, že na duši záleží hlavně u chlapů,“ podřekl jsem se.

„Kdo ti to řek?“

„No, Petra,“ přiznal jsem se.

„Tak ona nejen že je tlustá, ale i moudrá,“ podivila se máma. „Proč by muž neměl vypadat pěkně? Mimochodem, tvůj otec, když si mě namlouval,

celkem zdárně předstíral, že je vlastně kulturista. A opravdu, zas tak špatně nevypadal.“

„Bodejt’“, vypjal otec svaly.

„No,“ řekla kriticky máma. „Dneska je to podstatně horší, ale trvám na tom, Boříku, že bys byl hloupý, kdybys naletěl hned té první, která se namane.“

„Nenaletím,“ slíbil jsem.

„Jen aby,“ poklepal si táta na čelo. „Také jsem byl takový bloud.“

„Jak to myslíš, Bedřichu?!“ zakoulela máma očima.

„Už budu radši zticha,“ slíbil otec Bedřich a začal luštit křížovku.

„Ty si snad opravdu, Boříku, myslíš, že tě potkala láska?“ zeptala se mě máma.

Kdybych měl v té chvíli v ruce něco skleněného, nejspíš by mi to upadlo.

„Cože?!“

„Nelegální směnič valut na sedm,“ radoval se otec. „To je přece velice jednoduchý... vekslák!“

„Tak dost!“ třískla máma do stolu. „Bořík půjde na rande a my tu dívku vůbec neznáme. Navrhuj, aby ji pozval k nám na odpolední čaje.“

„Copak my děláme nějaký čaje?“ podivil se otec. „Že o tom nic nevím.“

„Ale dělat budeme,“ řekla rozhodně máma. „Prostě tu holku pozveme jedno odpoledne na čaj, abysme věděli, co ona je vlastně zač. Dneska se zase vracejí staré dobré zvyky.“

„A kdo jí to řekne?“ zeptal se táta. „Kdo ji teda má pozvat?“

„No, kdo,“ ušklíbala se máma a zamířila prstem k místu, kde jsem seděl. „Samozřejmě Bořík!“

No a konečně nadešel ten den X a já si vykračoval s cibulí v ruce kolem Národního divadla. Ne že bych působil zrovna nenápadně, v pět tu byla dost velká frekvence, a i když lidi nosili v rukou různé věci, tak cibuli na způsob kytice neměl nikdo.

Pojednou jsem strnul. Přímo proti mně šla holka, kterou bych tipoval na čistéj metrák.

Už jsem chtěl cibuli rychle schovat za záda, avšak ruce mi ochrnuly hrůzou. Jestli tenhle funicí kolos má být Petra Šroubková... Metrák si sice všiml mé cibule, ale lhostejně mě minul. Uff, spadl mi kámen ze srdce.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo už deset minut po páté, ale u holek je docela běžné, že mívají zpoždění. To jen my, muži, býváme přesní, protože

si vážíme svého drahocenného času.

Pojednou mi někdo zezadu zakryl oči:

„Čekáš už dlouho, Matičko?“

„Celou věčnost,“ zahuhlal jsem, a když jsem se otočil, byl jsem příjemně překvapen. Ta žravá Petra Šroubková byla velice štíhlá blondýnka s pihami kolem nosu.

„Ještě trochu pajdám,“ předvedla mi nohu. „Tak jsem to včas nestihla.“

„To nevadí,“ řekl jsem velkoryse. „Odpouštím ti, jelikož svým příchodem jsi mě vysvobodila z prokletí.“

„Z jakýho prokletí?“

„Držet tuhle zeleninu v ruce,“ vrazil jsem jí cibuli do ruky. „Kam tě můžu pozvat?“

„Někam na lavičku,“ navrhla Petra. „Nožička je ještě slabá a dlouho chodit nevydrží.“

„Třeba na Kampu?“

„Třeba,“ souhlasila Petra.

Jak jsme šli přes most Legií, nenápadně jsem po ní pokukoval a pak jsem musel konstatovat, že ani ty nejhezčí holky z naší třídy nejsou tak hezký jako Šroubková.

No jo, pomyslel jsem si s hrůzou, ale o čem si vlastně s touhle cizí holkou budu povídat? S holkama z naší třídy se samozřejmě dokážu bavit docela normálně, ale o čem mám hovořit s touhle Petrou, co ji vidím prvně v životě a hned máme rande?

Šroubková, jako by nejspíš šestým smyslem vycítila, co se ve mně děje, se částečně zlomyslně zeptala:

„Copak? Ztratil jsi řeč?“

„Asi jo,“ řekl jsem zaskočeně. „Najednou nevím, o čem bych si s tebou měl povídat.“

„Ale to je přece docela jednoduchý,“ ujistila mě Šroubková. „Ještě než dojdeme na konec mostu, tak bys měl vyhrknout, že jsem docela pěkná holka a že se ti tím pádem líbím.“

Tenhle návod, jak zahájit konverzaci, se mi dvakrát nezamlouval.

„Nepřeháníš to trochu?“

Konečně jsme po schodech sestoupali na Kampu, a jelikož žádná lavička v dohledu nebyla volná, usadili jsme se na náplavku.

„Co?“ zeptala se udiveně Petra.

„To je přece jasný,“ zaťukal jsem si na čelo. „To ti mám jen tak z voleje vyznat lásku?“

„Z jakýhopak voleje,“ podívala se Šroubková na hladinu Vltavy. „Snad z čistýho srdce, ne?“

„Ehm, hm,“ odkašlal jsem si.

„Nějak jsem ti nerozuměla,“ poznamenala zvědavě Petra Šroubková.

„Poslyš, Petro,“ pravil jsem. „Bez toho úvodního vyznání lásky by to nešlo?“

„Nešlo,“ řekla Šroubková. „Když máme spolu chodit, tak to musíš bejt do mě zamilovanej.“

„A nemoh bych se do tebe zamilovat tajně?“ navrhl jsem lstivě.

„Proč tajně?“

„Poněvadž bysme se přece jen bez toho vyznání lásky mohli obejít.“

„Ty seš ale pěkně paličatej,“ naštvála se Petra. „Copak je to něco tak těžkýho?! Dobře si mě prohlídni a pověz podle pravdy, co všechno je na mně hezkýho.“

„No,“ řekl jsem váhavě, jelikož jsem netušil, jestli to Petra nebude považovat za drzost. „Máš pěkný dlouhý nohy. A taky uši,“ dodal jsem rychle.

„Co... ty sprost'áku?! Uši mám taky dlouhý?!“

„Ale ne,“ řekl jsem nešťastně. „To byl zkrat. Chtěl jsem říct, že uši máš taky pěkný.“

„A co nos?“ nastrčila mi ho Petra před obličej.

„Taky pěkněj, pihovatej.“

„To jsou pihy krásy, ty troubo,“ poučila mě Petra, a než jsem se nadál, dostal jsem pusy.

Na chvíli jsem ztratil řeč, ale Šroubková taky.

Oba jsme se upřeně dívali do vody, a když jsem zkusil po Petře zašilhat, zjistil jsem, že ona se pokouší o totéž. Až na to, že já pravým, zatímco Šroubková levým okem. Načež jsme oba vyprskli ve smích.

„Co abysme šli na lodičky?“ navrhl jsem.

„Proč ne?“ souhlasila Petra.

Tak jsme se zdvihli z náplavky a pomalu se šourali na Střelecký ostrov, abysme šetřili tu Petřinu bývalou gypsovou nohu.

Pronajal jsem loďku na celou hodinu a usedl k veslům.

„Jo, jen tak mimochodem,“ zeptal jsem se Šroubkové, „umíš plavat?“

„Copak? Ty počítáš s tím, že se převrhne? To umíš tak mizerně veslovat?“

„Náhodou,“ udělal jsem pár mocných záběrů. „Vesluju docela dobře, ale nikdy nevíš, co se může stát.“

„Jasně,“ ušklíbala se Petra. „Co kdyby třeba proti nám vyrazil žralok a převrhl nás. Nejsm si sice jistá, kolik žraloků ve Vltavě žije, ale s tebou aspoň na jednoho z nich určitě narazíme.“

„Kdepak,“ odpověděl jsem Šroubkové ve stejném duchu. „Žraloci sice ve Vltavě jsou, ale až v Podolí. Tam se bohužel přes systém zdymadel nedostaneme.“

„Škoda,“ řekla Petra. „Ráda bych tvůj souboj se žralokem viděla.“

„Proč?“

„Určitě bys přece vyhrál a já bych měla důvod tě obdivovat.“

„Nedá se nic dělat,“ pokrčil jsem rameny. „Tohle potěšení si musíme nechat až na někdy jindy. Ale slyšel jsem, že lodičky v Podolí jsou vybavený harpunama.“

„Poslyš,“ řekla zničehonic Petra. „Co vlastně dělají tvoji rodiče?“

„Proč se ptáš?“

„Poněvadž mě to zajímá.“

„No, většinou se hádají, ale když se nehádají, tak se to s nima dá vydržet.“

„Takhle to nemyslím,“ řekla Petra a rukou čeřila vodu. „Hele, já jsem klidně doma řekla, že mám s tebou rande, jelikož lžu jen v krajním případě, no a naši dostali nápad, že bysme tě mohli pozvat na večeři. Asi to četli v nějaký strašně starý příručce společenského chování.“

Zakuckal jsem se smíchy tak, že jsem loďku málem fakticky převrhl.

„Co šílíš?!“ vyděsila se Petra. „Já sice plavat umím, ale nerada bych hned po tom gypsu měla zápal plic!“

„To je ti taková zvláštní shoda okolností,“ vysvětlil jsem Petře, když jsem se konečně uklidnil. „Stejný přání projevíli také naši. Ale asi jsou větší skrblici, jelikož tebe nezvou na večeři, ale jen na odpolední čaj.“

„Co teda budeme dělat?“

„Jsou jen dvě možnosti,“ vypočítával jsem na prstech. „Buď rodičům vyhovíme, anebo nikoliv.“

„Když nikoliv,“ zamyslela se Petra, „budou, alespoň naši, dosti nepřijemní. Oni mě nechávají žít, nic mi nenařizují, ale zakládají si na tom, že se jim se všemi závažnými problémy svěřuji.“

„A já jsem snad závažnej problém?“

„Z mého hlediska ne,“ ujistila mě Petra. „Ale z jejich možná jo. Táta je inženýr, a tak všechny problémy, na který v životě narazí, se snaží řešit jako nějakéj technickej výkres.“

„A co dělá máma?“

„Máma je učitelka. Ale ne normální.“

Polkl jsem.

„Chceš tím říct, že tvoje máma je jaksi nenormální?!“

„Ale ne,“ mávla Petra rukou. „Jen jsem ti prostě chtěla naznačit, že neučí v normální škole, nýbrž ve škole jazykový.“

„Aha,“ oddechl jsem si. „A jakej jazyk?“

„Angličtinu.“

„Další zajímavá shoda okolností,“ zamumlal jsem. „Taky se učím anglicky.“

„Já taky!“

„To předpokládám,“ pravil jsem. „A určitě, podobně jako v šachách, jsi lepší než já.“

„No ale,“ stříkla mi Petra trochu vody do tváře. „Jak to teda uděláme? Přijdeš na večeři?“

„To záleží na tom, jestli ty přijdeš na čaj,“ pokrčil jsem rameny.

„Ale kdo z nás přijde dřív?“

„Jako dáma máš přednost,“ řekl jsem galantně. „Rozhodni to za nás za oba.“

„Hodíme si korunou,“ navrhla Petra. „Když padne státní znak, jdu napřed já na čaj, když padne koruna, jdeš napřed na večeři ty!“

Postavil jsem se na lodičce a vyhodil do vzduchu korunu. Samozřejmě, že jsem měl radši zůstat sedět. Mohutný rozmach mé paže způsobil, že koruna nedopadla zpátky do loďky, nýbrž na hladinu, pod kterou nezadržitelně klesla.

„Všimla sis,“ zeptal jsem se Petry, která pád koruny bedlivě sledovala, „kdo z nás dvou vlastně vyhrál?“

„Já,“ řekla Petra. „Takže se na zejtřek koukej pořádně připravit.“

„Ta večeře bude už zítra?“ polekal jsem se.

„Jo, už zejtra,“ ujistila mě Petra. „A bude určitě probíhat jako křížovej výslech!“

Když jsem se z lodičky vrátil domů, táta sledoval televizi a máma poletovala po kuchyni.

„Tak jaký to bylo?“

„Co?“

„No, tvrdils nám přece, že máš rande. Nebo sis z nás dělal legraci?“

„Nedělal,“ řekl jsem dotčeně. „Copak jsem vám někdy v něčem lhal?“

„No,“ usmála se máma, „o tom by se dalo diskutovat, ale vyřídil jsi té dívce naše pozvání?“

„Jo,“ přikývl jsem. „Na čaj.“

„A jaká je?“

„Uvidíš pozejtří.“

„Už pozejtří?!“ vyděsila se máma. „Ale do pozejtřka já to přece nestihnu!“

„Musíme vygruntovat, ne? Co by si ta holka o nás pomyslela?“

„Je to docela fajn holka,“ zamumlal jsem, pojídaje šunknfleky „A má pěkný nohy.“

„Cože, ty zhýralče?!“ vyděsila se máma. „A není to náhodou nějaká zpusťlice? Není náhodou z nějaký rozháraný rodiny?“

„Její táta je inženýr a máma zase učitelka cizích jazyků,“ podal jsem vysvětlení, které snad mou matku poněkud uklidnilo.

„Hm, to zase nevypadá tak zle. Ale cos to předtím blábolil o jejích nohách? A vůbec, jak se ta holka vlastně jmenuje?“

„Petra,“ řekl jsem. „A náhodou ses pěkně bodla, když jsi mi prorokovala, že budu šeredně zklamán. Nebyl jsem, jelikož ta Šroubková je mnohem hezčí než všechny holky z naší třídy!“

„Hezčí než Teckertová?“ zkoušela mě máma.

„Jo,“ řekl jsem tvrdě.

„Než Palhounová?“

„Taky,“ ušklíbl jsem se. „Hele, vždyť ji pozejtří sama uvidíš.“

„Jenže do té doby opravdu nestačím pořádně uklidit,“ vedla máma pořád svou.

„To nevadí.“

„Ale vadí, vadí,“ trvala máma na svém. „Je spousta takových lidí, co dají hlavně na první dojem.“

„No jo,“ pokrčil jsem rameny, „jenže Petra mezi ně určitě nepatří. A mimochodem, zejtra k nim jdu na večeři.“

„K jejím rodičům?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Dostali nejspíš stejný nápad jako ty.“

Máma na okamžik zmizela z kuchyně, kde jsem se dokrmoval šunknflekama, a když se vrátila, tak mi oznámila, že mi musí přežehlit oblek a bílou košili, jelikož tu mám ve skříni tak zmačkanou, že hanba mluvit.

„Jakápak hanba,“ protestoval jsem. „Nesnáším bílou košili a oblek taky ne!“

„Ale chceš se přece rodičům té Šroubkové líbit, ne?“ řekla máma rozpačitě.

„To ani omylem,“ ujistil jsem mámu líbezně. „Bud' mě vezmou takovýho, jaký jsem, teda v džínách a ne v obleku, anebo nazdar.“

„Bedřichu!“ přivolala máma otce od televize. „Řešíme tu takový problém...“

„Jaký problém?“

Máma stručně otci vysvětlila situaci a táta se zachoval jako charakter. Jelikož se zcela bez výhrad postavil na mou stranu.

„Samozřejmě že Bořík žádný oblek mít nemusí. Beztak by v něm vypadal jako šašek.“

„Cože?!“

„No schválně,“ řekl táta. „Ať si ho oblékne, ať sama vidíš.“

Tenhle tátův manévr jsem zpočátku nepochopil, ale když jsem se do obleku nasoukal, bylo mi rázem všechno jasné. Rukávy od saka mi byly krátké a stejně tomu bylo i s nohavicemi.

„Tak vypadá jako šašek, nebo ne?“ ušklíbl se spokojeně táta.

„Musíme mu pořídit nový oblek,“ polekala se máma. „Vždyť to dítě roste jako z vody!“

„A my snad máme peníze na nový oblek?“ optal se lišácky táta.

„No, já nějakou rezervu mám,“ přiznala máma. „Ale musel bys i ty, Bedřichu, něco přidat.“

„To bohužel nepůjde, protože já žádnou rezervu nemám,“ obrátil otec své prázdné kapsy naruby. „Takže je to jasné a není se o čem bavit!“

„Ale já myslím, že je,“ namítla máma. „Je to přece Boříkovo první rande, teda vlastně jeho pokračování. První návštěva v rodině!“

„No právě,“ řekl táta. „Tak to všechno nech laskavě na něm. Ať si jde, jak chce oblečený, poněvadž když to domyslím do důsledků, tak bys vlastně mohla chtít jít s ním. A dokonce za něj i mluvit.“

„Přeháníš,“ řekla nerozhodně máma.

„Ale vůbec ne!“ rozčílil se otec. Načež bolestně zavyl, jelikož pořád jedním uchem poslouchal televizor z pokoje. „No a má milovaná Slavie dostala další gól! To jsme ještě pořád v prvním poločase a v tom druhém, když to takhle bude pokračovat dál, se snad picnu!“

Společně jsme s mámou otce uprosili, že ať se vývoj fotbalového utkání bude vyvíjet jakkoliv, hlavně aby se nepicnul, no a pak jsem konečně mohl jít spát.

Ráno ve škole do mě nic nebylo, nehledě k tomu, že jsem málem přišel pozdě.

„Co je s tebou, Boříku?“

Tak se mě ptali nejen kamarádi, ale také naše třídní, když mě vyvolala.

Mluvil jsem z cesty a pod laťkou svých, minimálně průměrných znalostí.

„Je to za čtyři,“ sdělila mi s politováním třídní. „A dost jsi mě, chlapče, zklamal.“

„Asi je zamilovanej!“ vypískla Teckertová.

„Ticho, pst!“ zachmuřila se třídní. „Nesnáším vyrušování při vyučování.“

„Mám bezvadnej nápad,“ sdělil nám o hlavní přestávce Čenda. „Objevil jsem další opuštěnou kůlnu. Co kdybysme si z ní, samozřejmě a pochopitelně opět jen dočasně, udělali zase klubovnu?“

Všichni kluci, až na mě, byli nadšením bez sebe.

„Ještě dneska odpoledne si ji půjdeme prohlídnout!“

„Do večere spousta času!“

„A když se náhodou zdržíme, tak se to vždycky rodičům nějak vysvětlí, vid', Boříku?“

„Já nemůžu,“ řekl jsem tiše.

Kluci na mě nevěřícně a nechápavě pohlédli.

„Ty něco máš? A co?“

Zapřel jsem Petru a pravil:

„Rodinné problémy. Večere s dcerou jistýho inženýra.“

Kluci si zřejmě vzpomněli na jistého inženýra Delonga, který hodlal rozvrátit manželství mých rodičů, no a diskrétně, i když dost funusově mi dávali najevo, že se mnou sympatizují.

Odpoledne jsem se ani s tátou, ani mámou už nepotkal, byli ještě v práci a já na tu večeri, domluvenou na šestou hodinu, jsem vyrazil o celé dvě hodiny dřív.

Nejdřív jsem metrem dorazil na Národní třídu. Nemusím snad zdůrazňovat, že jsem byl v džínách a v jedné ze svých oblíbených strakatých flanelových košil.

Napřed jsem chvíli bloumal kolem Národního divadla a kavárny Slavie, tedy kolem míst, která byla svědky mého prvního, cibulového rande.

No a přemýšlel jsem.

Petra přece řekla, že ta večeře

bude něco jako křížový výslech.

Ale co se mě ti její rodiče budou vlastně ptát? Ať jsem si namáhal mozek sebevíc, na nic moc chytrého jsem nepřišel. A neustále se ukrajovalo z těch minut, které mě od večeře dělily.

Model teta Hermína! napadla mě spásná myšlenka. Jsou to přece dospělí, takže se budou jistě ptát podobným způsobem jako ona, když k nám zavítá na návštěvu.

V kapse jsem žmoulal Petřinu malostranskou adresu. Měla bydlet v Karmelitské ulici, tak napůl mezi Újezdem a Malostranským náměstím.

K tomu konkrétnímu baráku jsem přišel o půl hodiny dřív, než jsem měl, a představoval jsem si, jak učitelka cizích jazyků smejí a jak pan inženýr rýsuje plán mé a Petřiny budoucnosti.

Takže jestliže někteří lidé mívají zpoždění, já měl spíš zrychlení.

„Ahoj,“ řekla překvapeně Petra, která mi otevřela. „Jdeš nějak brzy.“

„To víš,“ řekl jsem, „už jsem se tě nemohl dočkat.“

„Jak milý,“ řekla Petra. „Tak pojď dál.“

Zul jsem se v předsíni, a když mě Petra nasměrovala do pokoje, stála tam paní, která zalomila rukama.

„To je on?!“

„No copak,“ optala se podrážděně Petra. „Nelíbí se ti?“

Okamžitě se dostavil člověk v brýlích a ukázal na mě prstem.

„To je on?!“

„Jo,“ řekla vzdorně Petra. „A vy se k němu budete chovat slušně, jinak se strašně naštvu!“

„Ale no tak, Petro,“ řekla káravě paní Šroubková. „Co si dáte, mladý muži, k pití?“

„Co máte?“ optal jsem se zvědavě.

Paní Šroubková přede mnou otevřela domácí bar. Whisky, vodka, martini, borovička, Napoleon, stock a dokonce vyhlášený francouzský koňak Larsen.

„Ale v lednici,“ řekla paní Šroubková, „máme taky limonády!“

„Nemusíte se obtěžovat,“ ujistil jsem ji. „Dal bych si trochu Larsenu,“ ukázal jsem na koňak.

Petřina matka sice na mě hleděla s lehkou hrůzou, ale nalila mi.

„Na zdraví,“ vykotala.

„A vy si nedáte?“ zeptal jsem se.

„Ne, já alkohol absolutně nesnáším,“ ujistila mě paní Šroubková.

„Pak ovšem nechápu,“ ukázal jsem na bar, „proč jste tak dobře zásobení.“

„To manžel,“ vysvětlila mi paní Šroubková. „Ten to potřebuje.“

„Ach tak,“ pokýval jsem účastně hlavou. „Pan inženýr je nejspíš závislák.“

„Ale chlapče,“ vyděsila se paní Šroubková. „Co si to o naší rodině myslíte?!“

Nenápadně jsem se podíval na Petru. Rvala si do pusy kapesník, aby nevypukla ve smích.

„Prosím?“ ve dveřích pokoje se opět objevil pan inženýr. A netvářil se zrovna vlídně.

„Jdu dodělat tu večeři,“ zamumlala paní Šroubková a rychle zmizela v kuchyni.

„Něco jsem za dveřmi zaslech,“ pravil výhružně inženýr. „Kdo tu má být závislák?“

Mlčky jsem ukázal na pootevřený bar.

„Abstinent teda rozhodně nejste.“

„To vám, mladý muži, velice rád vysvětlím.“

Inženýr uchopil sklenku koňaku značky Larsen, kterou jsem zatím nechal ležet na stole, a naráz ji do sebe obrátil.

„Často mívám různá obchodní jednání. A tato jednání se přirozeně neodehrávají jen v mé kanceláři, ale taky doma. Proto musím mít, tedy z čistě služebních důvodů, domácí bar zásobený.“

„Ale tati,“ řekla káravě Petra. „Proč to vlastně Boříkovi vysvětluješ?“

Do dveří pokoje nakoukla učitelka cizích jazyků, paní Šroubková.

„Večeře je už hotová a může se podávat.“

„No, výborně!“ zaradovala se její dcera. „Máš, Boříku, čistý ruce?“

„Myl jsem si je a drhnul celkem třikrát, než jsem k vám na návštěvu šel,“ prohlásil jsem dotčeně.

„V pořádku,“ usmála se na mě Petra. „Tak co nám brání, abysme šli ke stolu?“

I když si nemyslím, že moje máma nutně musí být nejlepší kuchařka na světě, a i když si rovněž nemyslím, že bůhvíjak jídlu rozumím, čemuž se cizím slovem říká gurmán, tak paní Šroubková byla učiněná kouzelnice.

Ani jsem se neptal, co to vlastně jím, avšak olizoval jsem se až za ušima.

„Chutná?“ zeptala se mě Petra, když už jsem si přidával potřetí.

Učitelka cizích jazyků na mě začala hledět vlídným, vlhkým zrakem, jako všechny ženy, jimž se dostalo důkazu, že vám chutná jejich jídlo.

„Znamenity!“ vyrazil jsem ze sebe.

„Tak se, proboha, hlavně neudus a nezalkni,“ požádala mě Petra.

„Ale jen ho nech,“ řekla šťastně paní Šroubková, „když mu chutná.“

„Žere jako nezavřenej,“ poznamenala nespokojeně Petra. „Kdybych si ho třeba vzala, tak kdo by měl takovýho otesánka živit?!“

„Ale tak daleko snad ještě spolu nejste?“ otázal se pobaveně inženýr.

Večeří se atmosféra u Šroubků dosti uvolnila, a když jsem si do ubrousku utřel mastnou bradu, poznamenal jsem spokojeně k paní Šroubkové:

„Tedy jestli Petru naučíte vařit tak, jak to umíte vy, tak až do doby naší vzájemné plnoletosti jí budu nosit aktovku do školy a pak si ji okamžitě vezmu.“

„Ty lichotníku,“ pohrozila mi učitelka cizích jazyků prstem, „nepřeháněj!“

„Já že přeháním?!“ dušoval jsem se. „Fakticky jsem nikdy nic tak dobrého nejed!“

„Opravdu?“

„Tak dost,“ zasáhla Petra. „Mámu už sis koupil, ty prevíte, ale ještě je tu taky táta!“

„Udělám čaj,“ navrhla paní Šroubková. „A půjdeme si zase sednout do pokoje.“

„Já bych si radši dala kafe,“ řekla Petra.

„A já,“ ušklíbl se inženýr Šroubek, „si jako správný závislák dám samozřejmě pivo.“

„Co se dá dělat,“ pravil jsem pokrytecky k paní Šroubkové. „Takže čaj, tento ušlechtilý nápoj asijských národů, si dáme jen my dva.“

Přešli jsme, kromě učitelky cizích jazyků, do pokoje a inženýr si zapálil cigaretu.

„Jo, vidíte, mladý muži, málem bych zapomněl. Kromě toho, že jsem závislák, jsem taky kuřák. Jestli to ovšem s Petrou myslíte vážně, tak se s tím budete muset smířit.“

„Pokusím se,“ řekl jsem pokorně.

„A váš otec... ten nekouří?“

„Bohužel,“ sklopil jsem oči ke koberci. „Je vyznavačem stejné neřesti jako vy.“

Inženýr nerozhodně pohlédl na svou dceru:

„Ještě pořád si dělá legraci?“

Petra pokrčila rameny.

„No dobře,“ odkašlal si inženýr Šroubek. „Ale teď několik vážných slov, abychom se lépe poznali, totiž abych hlavně já lépe poznal vás. Takže se jmenujete...?“

„Bořík,“ vyplnil jsem úslužně první dotazovací kolonku.

„Zajímavé křestní jméno,“ zamumlal inženýr. „Obsahuje v sobě destrukci.“

„Prosím?“

„Bořík... bořit,“ objasnil mi netrpělivě inženýr. „Ale možná že to souvisí, chlapče, s tím tvým podivným smyslem pro humor.“

Samozřejmě jsem zaregistroval, že pan inženýr přešel k tykání.

„Můžeš mi říct, jaké máš ideály? V co věříš?“

„Tak, a je tady čaj, káva a pivo,“ přišla mezi nás paní Šroubková.

„Já žádný ideály nemám,“ pravil jsem. „Z toho jsem už vyrost. No a tím pádem taky na nic nevěřím.“

„Ale to nejde!“ zvolal pobouřeně inženýr Šroubek. „I v bývalém totalitním režimu jsme měli své ideály a na něco jsme věřili!“

„Například, že to konečně jednou musí prasknout, ne?“ ušklíbl jsem se.

„Jistě,“ řekl pan inženýr. „Samozřejmě, i v to jsme věřili a doufali.“

Tak tohle jsem slyšel už mockrát. Například i od vlastního táty.

„A můžu se zeptat, pane inženýre, co jste vy pro to konkrétně udělal?“

„Pro co?“

„No, aby to prasklo.“

Chvíli bylo ticho, jen paní Šroubková cinkala konvicí, jak nalévala čaj.

„Možná víc než ti ostatní,“ zachmuřil se pan inženýr Šroubek. „Ti, co teď tolik melou pantem. Poctivě jsem pracoval. Ale to zhodnotí až budoucnost, až poctivě pracovat budeme muset všichni.“

„Když se to tak vezme, nijak konkrétně jste mi neodpověděl,“ poznamenal jsem.

„Zato ty mně jo!“ rozčílil se inženýr.

Najednou to bylo nepřijemný. Jako kdybysme se vrátili do stavu, který byl před večerí.

„V nic nevěříš a žádné ideály nemáš!“

„Třeba to Bořík myslí trochu jinak,“ řekla klidně Petra.

„Jak jinak?!“

„Já taky teprve hledám, v co budu věřit a jestli vůbec v něco,“ pravila Petra.

„A co nějaký ten zákusek?“ řekla do rozpačitého ticha paní Šroubková. „Mohla bych přinést misku sušenek.“

„Přines,“ řekl inženýr. „A mně ještě jedno pivo.“

V podobném tónu jsme hovořili ještě další dvě hodiny, a i když musím říct, že Petra byla většinou na mé straně, nebo mě aspoň skrytě podporovala, stejně jsme se spíš hádali, než si rozuměli.

Nakonec pan inženýr Šroubek netrpělivě prohlásil, že oba ještě nemáme rozum, a odešel s třetím pivem pracovat do svého pokoje.

„Jezte ty sušenky,“ pobízela nás učitelka cizích jazyků. „Jsou dobré, kupované.“

„Už budu muset jít,“ podíval jsem se na hodinky.

Petra mě šla vyprovodit do předsíně.

„Tak co?“ zamrkal jsem na ni z chodby. „Jakej jsem udělal dojem?“

„Smíšenej,“ pokrčila Šroubková rameny. „Tátu jsi naštvál, poněvadž on má patent na rozum a nesnáší odpor, ale v mámě zato budeš mít advokáta. To ti ta večere vážně tak chutnala, že sis třikrát přidal?“

„Fakt,“ přikývl jsem. „Já se vůbec málokdy dokážu přetvařovat.“

„To já taky,“ ušklíbala se Petra Šroubková. „Už se moc těším na to zítřejší odpoledne u vás.“

„Já ani moc ne,“ zamumlal jsem. „Musíš počítat s tím, že to bude pěkná otrava.“

„Proč?“

„No, naši se tě pořád nejspíš budou na něco vyptávat. Většinou na samý hlouposti.“

„To naši chtěli taky,“ řekla Petra. „Ale tys je zaskočil svou drzostí.“

„Snad upřímností, ne?“

„Dejme tomu,“ pravila Šroubková. „Každopádně si z tebe vezmu příklad.“

No nazdar, pomyslel jsem si a už jsem si v živých barvách představoval mámu, jak se kácí do mdlob.

Když jsem přišel domů, naši se dívali na televizi, ale sotva jsem odemkl a vstoupil do předsíně, máma ji vypla a zvědavě se otázala:

„Tak jaký to bylo? A neříkej, proboha, jak máš ve zvyku, že normální!“

„Doufám, že ses choval slušně,“ prohodil táta. „A neudělal naší rodině ostudu.“

„Jak se to vezme,“ zahuhlal jsem.

„Cože?!“ pravil výhruzně otec.

„Jestli máš hlad, nechali jsme ti v troubě zapečené brambory,“ řekla rychle máma.

„Byl jsem přece na večeři,“ odmítl jsem.

„No a to by mě zajímalo, jaký hovory jsi u těch Šroubků vedl,“ pokračoval ve výhružném tónu táta. „Jestli jsi například nepomlouval vlastní rodinu!“

Radši jsem poslechl mámu a mizel do kuchyně, i když ne kvůli jídlu, ale abych si udělal něco k pití.

„Auvajs!“ zaječel jsem.

Sotva jsem totiž vstoupil do kuchyně, prudce pode mnou podjely nohy a já se zastavil až o sporák.

Bohužel hlavou.

„Promiň,“ rozsvítila v kuchyni máma. „Zapomněla jsem ti říct, že jsem trochu napastovala linoleum.“

Zamačkával jsem si bouli a rozhlížel se po kuchyni. Byla tak uklizená a tak nablejskaná, že by ji rovnou mohli vyfotit do nějakýho inzerátu na šťastnou domácnost. Máma to zřejmě s tím velkým úklidem, který měl Petru oslnit, vzala smrtelně vážně.

„Tak dozvíme se konečně, o čem jste se u těch Šroubků bavili?“ pomohl mi táta vstát.

„Hlavně o politice,“ zabručel jsem. „Trošku jsme se s panem inženýrem pohádali, poněvadž on má na věci přibližně stejný názor jako ty.“

„Já ho snad majznu,“ otočil se táta na mámu. „Vždyť on je vlastně drzý!“

„Klid, Bedřichu,“ řekla máma. „A co paní inženýrová udělala k večeři?“

„Paní Šroubková není inženýrka,“ vysvětlil jsem mámě. „Přece jsem vám říkal, že je učitelkou cizích jazyků... No ale pokud jde o večeři, tak ta byla perfektní. Třikrát jsem si přidal.“

„To ses teda moc nevycajchnoval,“ mínil táta. „To ses spíš projevil jako pěkný nenažranec.“

„Jo,“ přikývl jsem. „Myslím, že právě tohle slovo na mou adresu padlo.“

„Cože?!“ zvolala pohoršeně máma. „Oni se ti odvážili říct, žeš nenažranec?!“

„Oni ne,“ řekl jsem, „to Petra.“

„Ale pořád jsme se ještě nedozvěděli, co bylo k té večeři.“

„A o čem jste mluvili kromě politiky,“ dodal táta.

„Tak kromě politiky jsme vlastně nemluvili o ničem,“ pokrčil jsem rameny. „A k tý večeři bylo hrozně dobrý maso s ananasem, omáčkou a rejží.“

„Hm,“ řekla máma. „To je opravdu ta učitelka tak dobrá kuchařka?“

„Znamenitá!“

„Hm,“ řekla máma podruhé a silně znepokojeně. „Lepší než já?“

„To ne,“ pravil jsem diplomaticky. „Prostě vaří jen jiná jídla. No a člověk přece vždycky radši pošilhává po tom, co doma nemá.“

„To je fakt,“ zasmál se otec. „Například já...“

Avšak otec Bedřich nedořekl, neboť ho máma zpražila jedovým pohledem:

„Buď tak laskav a ovládej se! Svou pochybnou vtípnost si schovej na zítřek, až ta dívka k nám přijde na čaj. Mimochodem,“ obrátila se máma na mě. „Ještě ráno upeču štrůdl, aby byl čerstvý“

„Bezva,“ zívkl jsem na celé kolo. „Ale teď bysme snad už mohli jít spát, ne?“

Rodiče pokrčili rameny, vrátili se do pokoje k televizi, já si odbyl koupelnu, a ještě než jsem si oblékl pyžamo a vlezl si do postele, otevřel jsem okno.

Po obloze plul měsíc, a když se na okamžik přes něj přehnal mráček, tak to namouduši vypadalo, že se ten měsíc strašně chechtá.

Obrátil jsem se na pravý bok, jelikož právě na tomhle boku nejradši usínám. Tím pádem jsem neviděl na okno, ale ještě dřív, než jsem usnul, jsem měl pořád ten chechtavý měsíc před očima.

No a když jsem se probudil, tak jsem si uvědomil, že dneska je právě ten historický den, kdy k nám má Petra přijít na čaj.

Domluvili jsme se, že na ni počkám na stanici tramvaje a odtud že ji odvedu k nám domů.

„Přesně ve čtyři,“ nabádala mě máma. „Ani o minutu dřív, ale ani později.“

Nebylo mi jasné, proč jí na té přesnosti tak záleží, když štrůdl byl už upečený, dokonce pocukrovaný, a čaj, ten se přece dá udělat ajncvaj.

No ale je pravda, že přesně ve čtyři jsem k nám Petru přivedl.

Rodičovská delegace byla nastoupená v předsíni. Chyběl jen chléb a sůl.

„Milá Petro,“ pravila máma, snažíc se o srdečnost. „Pěkně vás u nás vítáme!“

„Ehm, hm,“ pravil otec Bedřich, „taky tak.“

„Milá Petro,“ pravil jsem ve stejném duchu já. „Tak to jsou moji rodiče.“

„No ale nebudeme přece pořád stát v předsíni, že?“ řekla nervózně máma. „Pojďme do pokoje, tam si nalejeme čaj a pohovoříme si.“

Tak jsme šli do pokoje a máma mě poslala do kuchyně pro štrůdl. Byl na strašném stříbrném podnose, který nám jednou darovala teta Hermína, tvrdíc, že je to vzácná starožitná památka.

Ale jak jsme nakonec s tátou zjistili, tak ten podnos vůbec nebyl stříbrný a teta Hermína k němu přišla tak, že ho vyhrála v tombole na hasičském bále.

Uchopil jsem tác a nějak pozapomněl na napastované linoleum. Takže jsem dopadl jak v němé grotesce.

Dřív než já se v pokoji objevil tác, z něhož odstředivě létaly na dokonale vyluxovaný koberec nakrájené proužky štrůdlu. Teprve pak se na prahu z kuchyně do pokoje objevila má vytřeštěná a pohmožděná brada.

„Co to zas vyvádíš, kluku pitomá?!“ rozčílil se otec Bedřich.

„Ale no tak, mírni se ve výrazech,“ šlehla po něm máma okem. „Aby si snad, probůh, Petra nepomyslela, že jsme vulgární rodina.“

„Zatracený napastovaný linoleum!“ skřípěl jsem mezi zuby.

Petra se srdečně smála.

„No, jen se bav,“ řekl jsem hořce, když jsem se zvednul ze země.
„Beztak je to všechno kvůli tobě!“

„Jak to?“

„Máma na počest tvý návštěvy vysmejčila celej byt a v kuchyni napastovala linoleum, takže se po něm dá normálně chodit leda v zimních řetězech!“

„Snad abysme napřed z koberce sebrali ten štrůdl, ne?“ navrhl táta a vrhl se na kolena.

Petra mu okamžitě začala pomáhat a na mámě bylo vidět, že má slzy na krajíčku.

„Tak co se dá dělat, teď abysme to všechno rovnou vyhodili do koše.“

„Ale proč?“ chlácholila ji Petra. „Vždyť máte tak uklizeno, že se tu dá jíst i z podlahy.“

„A právě tak i z koberce,“ upřesnil jsem a taky pomáhal sbírat.

Leč máma s nervama nevydržela a ty slzy, co měla na krajíčku, už taky nedokázala zastavit. Zakryla si oči dlaněma a odběhla do kuchyně, odkud jsme pak všichni slyšeli, sbírajíce z koberce štrůdl, mocné vzlyky.

„To nám ta tvoje návštěva pěkně začíná,“ ušklíbl jsem se na Petru, ale táta mě okamžitě lísknul po hlavě.

„Běž pro vysavač, hlavně musíme dostat z koberce ten práškovéj cukr!“

Ani ne za půl hodiny vypadal náš pokoj opět jako klícka, jen štrůdl na podnose od tety Hermíny se spíš než úhledné pyramidě podobal krajině zasažené těžkým dělostřeleckým granátem.

„Běžte pro mámu do kuchyně,“ přikázal mně a Petře táta. „Snad už se vybrečela.“

Mámu jsme zastihli, kterak hovoří sama se sebou. Sama si kladla otázky a sama na ně odpovídala.

„Mám já tohle zapotřebí?“

„Nemám.“

„Chtějí mě přivést do blázince?“

„Docela určitě.“

„Měla bych se tomu nějak bránit?“

„To se ví, že měla.“

„Mami,“ snažil jsem se šetrně přerušit její rozhovor, který vedla sama se sebou. „Už jsme všechno uklidili, vid', Petro?“

„No jasně,“ přikývla Petra. „Vy přece za nic nemůžete. Já totiž moc dobře vím, co to je uklidit a vygruntovat celou domácnost.“

„Taky pomáháš mamince?“ ožila máma a osušila si oči kapesníkem.

„Co pomáhám!“ prohlásila Petra. „Já jsem na to všechno sama!“

„Chudinko,“ řekla překvapeně máma, avšak vzápětí znejistěla. „Ovšem Bořík mě informoval, že tvoje maminka je znamenitá kuchařka.“

„Nemluvím o vaření,“ pokrčila Petra rameny, „mluvím o uklízení. Máma sice uvaří, ale počínaje mytím nádobí a celkovým poklizením kuchyně, to všechno musím zastat já. A vy si jistě dovedete představit, kolik takové znamenité kuchařky jako moje máma dokážou zasvinit kastrolů a pánviček!“

„Ono, když se to tak vezme,“ prohlásila máma filosoficky, „kdo vlastně z nás to má na tom světě jednoduché?“

„Nikdo,“ zatvářil se tragicky můj otec Bedřich, nebo se aspoň o to snažil.

„Nikdo,“ řekl jsem taky já a pak jsme se vrátili do pokoje, kde jsem navázal na kuchyňský rozhovor. „Ani já to například nemám jednoduchý. Ať se snažím, jak chci, pořád se nemůžu svým rodičům dostatečně zavděčit.“

„Ty mlč,“ řekl táta. „Nám by úplně stačilo, kdyby ses líp učil.“

„A co vy, Petro,“ nalila máma čaj. „Jaké vy ve škole máte známky? Jak se učíte?“

„Nezlobte se,“ cpala se Petra štrúdlím, „ale zrovna o tomhle nerada mluvím.“

„Ale to klidně můžete,“ pobídl ji vesele otec. „Jestli nemáte zrovna ve škole ty nejlepší známky, vůbec se nestyděte, my jsme, právě tady díky Boříkovi, už opravdu na ledacos zvyklí.“

„O známky nejde,“ řekla Petra ponurým hlasem. „Mimochodem,“ rozhlédla se po mých rodičích, „už několik posledních let mám pouze samé jedničky.“

Tahle Petřina slova zapůsobila jako bomba. Mámě padla lžička do šálku s čajem a otec Bedřich si zapálil cigaretu obráceným koncem, tedy filtrem.

„Vy, Petro,“ polkla máma, když vylovila lžičku. „Máte ve škole samé jedničky?“

„Ovšem.“

Otec zadusil cigaretu v popelníku a výhruzně mi pravil:

„Tak vidíš!“

„Vždycky jsem ti říkal, abys nekouřil,“ pokrčil jsem rameny.

„Nemám na mysli kouření, ale Petřiny školní výsledky!“ poučil mě otec. „Z ní by sis měl vzít příklad!“

„Ale proč, milá Petro, o svých školních úspěších tak nerada mluvíš?“ divila se máma. „Vždyť jiní na tvém místě by se tím chlubili!“

„Protože poznamenaly celé mé neradostné dětství,“ pravila Petra. „Zatímco jiné děti si mohly hrát, já musela neustále šprtat. A když jsem někdy přinesla ze školy dvojku, otec hned lítal po bytě jako smyslů zbavený.“

„Ubohé dítě,“ řekla vytřeštěně máma.

„Ano, po každé jiné známce, než byla jednička,“ pokračovala Petra ve svém dramatickém líčení, „následovalo pravidelně domácí vězení. Žádné kino a samozřejmě taky žádná televize. Já vlastně dodneška nevím, jestli ta televize, co ji v pokoji máme, je černobílá nebo barevná.“

Taky jsem si vypomohl kapesníkem před očima, ale to ne proto, že by mi žalem nad ubožačkou Petrou slzely, nýbrž proto, aby si rodiče nevšimli, jak se chechtám.

„To jsou opravdu tví rodiče tak krutí?“ pohládila máma Petru po vlasech.

„Hlavně táta,“ řekla Petra smutně a podívala se na hodinky. „Nezlobte se, ale už budu muset jít. Slíbila jsem, že se u vás nezdržím déle než půl druhé hodiny.“

„Boříku!“ vztyčil se táta a přikázal mi: „Běž Petru doprovodit!“

Rád jsem tak učinil a hned na domovní chodbě jsem se zeptal:

„Poslyš, tos myslela smrtelně vážně, že máš samý jedničky?“

„Copak tys mi taky naletěl?“ řekla pobaveně Petra a vyprskla smíchy.

„No, hrálas to dost přesvědčivě, klobouk dolů, ty prevítko!“

„Přece jsem ti včera slibovala, že tu společenskou návštěvu u tvých rodičů pojednám obdobně jako ty u mých. No a vidíš... na žádný pitomý dotazy nedošlo.“

„Ale jen proto,“ upozornil jsem Petru, „žeš rodiče zaskočila svou nebetyčnou drzostí.“

„Snad upřímností, ne?“ zamrkala na mě Petra.

„Já ti dám upřímnost,“ pravil jsem pohoršeně. „Vždyť jsi lhala, až se ti od pusy prášilo!“

„No, trošku jsem lhala,“ připustila Petra. „Ale upřímně a ráda.“

„Až to praskne,“ zamyslel jsem se, „tak nevím, jak to vysvětlíme.“

„Jenže kdo se bojí,“ zaťukala mi Petra na čelo, „neměl by se pouštět do lesa!“

„Tak tahle lidová moudrost na tuhle situaci zrovna nesedí,“ pokoušel jsem se Šroubkovou přesvědčit.

„Ale sedí,“ ujistila mě Petra. „Poněvadž když teda máme spolu chodit, čeká nás v budoucnu ne les, ale přímo prales citových úskalí a bludišť. Však uvidíš.“

„Br,“ otrásl jsem se. „Ty mě děsíš.“

„Neboj se, ty pitomečku,“ řekla Petra něžně a její rty se lehce dotkly mé pohmožděné brady. „Tak zlý to zase nebude. Ahoj!“

Když jsem se vrátil domů, máma s tátou se vzrušeně dohadovali, jak jsem zaregistroval ještě před dveřmi pokoje. Ale když jsem vstoupil, oba naráz umlkli.

„Copak?“ rozhlédl jsem se po svých rodičích.

„Ta tvoje Petra je vlastně hroznej chudák,“ zavzdychala máma.

„Jakejpak chudák,“ řekl táta. „Rodiče ji sice vychovávali přísně, ale tím pádem se taky neztratí. Myslíte, že Mozart nebo Lendl na tom byli jinak? Museli jako děti dřít jak koně, ale pak to taky někam dotáhli!“

„Nemám hudební sluch a ani tenis neumím,“ rychle jsem upozornil své rodiče, jelikož na to, abych se dřel jako kůň, jsem se vůbec necítil.

„Nech si ty svý výmluvy,“ řekl otráveně otec. „Slyšels Petru! Tvrdá výchova – a jsou výsledky! Je sice možný, že zpočátku takhle vychovávaný dítě svý rodiče nenávidí, ale nakonec je jim pak vděčný. Poněvadž jedině takovou výchovou se dítěti může otevřít svět! Ted’ už žádný marxistický nesmysle neplatěj, ale starýho Darwina ještě nikdo nevyvrátil: přežívají jen ti nejsilnější!“

„Ale stejně je ta Petra chudák,“ tvrdila máma. „Otec inženýr, máma učitelka jazyků, člověk by předpokládal určitou inteligenci, a přitom tu chudinku vychovávají jako v nějakém klášteře nebo v koncentráku!“

„Ale co to meleš,“ osopil se otec na matku, „tyhle dvě věci se přece nedají směšovat! Prostě má ta Boříkova Petra výchovu v prostředí náročném na výsledky, no a právě tohle jsme my u kluka už před léty prošvihli, jelikož jsme dopustili, aby rostl jako dříví v lese!“

„Můžu taky něco říct?“ ozval jsem se nesměle.

„Ty radši mlč,“ mávl znechuceně rukou táta.

„No, schválně,“ řekla máma.

„To vás nenapadlo,“ vsoukal jsem do sebe poslední štrůdl, „že by si z vás Petra náhodou mohla dělat legraci? Že ve skutečnosti nemá samé jedničky a že jsou její rodiče docela tak normální jako vy?“

„Cože?!“ zalapal táta po dechu.

„Tu legraci,“ zamračila se máma. „Tu si snad momentálně děláš z nás ty, ne?“

„Ale nedělám,“ řekl jsem rodičům upřímně. „Prostě se Petra chovala přibližně tak jako já u nich doma. Bála se pitomých otázek.“

„Jakých pitomých otázek?“ podivila se máma.

„Tak schválně,“ řekl jsem. „Řekněte mi každý z vás, jakou otázku byste Šroubkový položili, kdyby nezačala vykládat o svý sadistický rodině, hlavně o panu inženýrovi.“

„No tak, pár otázek jsem připravených měla,“ přiznala se máma. „Jenže všechno se to nakonec semlelo tak rychle a takovým tempem...“

„Já,“ řekl táta. „Trvám na tom, že...“

Otec Bedřich rozhodil ruce a to, na čem trvá, už nedořekl.

„Milí rodiče,“ zhluboka jsem zívl. „Jestli dovolíte, tak navrhuji přerušit diskusi. Musím si ještě na zítřek udělat úkoly a vůbec šprtat.“

„Tak běž,“ řekla rychle máma.

„To myslíš vážně?“ zeptal se táta.

Odkráčel jsem do svého pokoje a přiložil ke stěně svůj spolehlivě odposlouchávající špagetový hrnec.

„Myslíš, že se mu dá věřit?“

„Mně se ta Petra jevila jako docela sympatická dívka, no a jestli má opravdu samé jedničky, to se přece dá objektivně zjistit.“

„Já mám z toho ze všeho hlavu jako škopek,“ stěžoval si táta. „Ale jestli ta holka lhala, tak ji osobně přetřnu jako hada!“

„Nemůžeš přece přetrhávat cizí dítě,“ řekla káravě máma.

„Tak přetřnu Boříka!“

„To bych taky nedělala,“ vzdychla máma. „Jiný dítě přece nemáme.“

No a po těchto máminých moudrých slovech jsem svůj odposlouchávací hrnec odložil, i když dohadování za stěnou ještě vesele pokračovalo.

Je spousta věcí na světě, které se nedají vyřešit hned, ale postupně ano. Přesně to jsem si myslel o vztazích mých rodičů k Petře Šroubkové a zase naopak, o mém vztahu k jejím rodičům.

Jelikož každý bydlíme na jiném místě Prahy, sešli jsme se až po třech dnech, a to opět na náplavce na Kampě.

„Tak co o mně souděj tví rodiče?“ zeptala se mě Petra Šroubková.

„A tví rodiče o mně?“ zajímal jsem se já.

Nakonec jsme se shodli na tom, že skóre je přibližně stejný. Tedy padesát na padesát.

Nad řekou kroužili rackové a Petra jim házela drobký z rohlíku.

„Nakonec je přece jedno, co si o nás rodiče myslej,“ řekla lehkomylně Petra. „Přece budem žít spolu a ne s nima!“

„V případě že seženeme nějaký byt,“ pokrčil jsem rameny. „A to asi nebude tak snadný“

„Všude je přece spousta inzerátů,“ namítla Šroubková. „Hele, co kdybysme to zkusili hned teď?“

„To jako myslíš spolu bydlet?“ vykótkal jsem překvapeně.

„Neblázni,“ řekla Petra. „Ale můžeme zkusit, jestli by se nám byt nebo aspoň podnájem podařilo sehnat.“

Byl to sice trochu uhozený nápad, ale abych Petře nepřipadal, že jsem srab, tak jsem souhlasil.

„A kde bys vlastně chtěla bydlet?“

„Někde tady na Malý Straně. Jednak jsem tu vyrostla a jednak si myslím, že je to nejhezčí čtvrť z celý Prahy. Tobě by se tady nelíbilo?“

Musel jsem přiznat, že by se mi tady líbilo, i když jsem rodákem z Holešovic. A hlavně se mi na Petřině rodišti líbilo, že zůstává pořád stejné, zatímco Holešovice mého dětství se novou výstavbou strašně změnily.

„Tak pojd,“ zdvihla se Šroubková z náplavky „Jdeme hledat bydlení.“

„Ale kam?“

„To nech na mně, zrovna ráno, když jsem šla do školy, jsem si všimla jedný takový vývěsky.“

Petra mě zavedla k pěknému malostranskému domečku, kousek od Maltézského náměstí. Domeček byl třípatrový a v přízemí u vchodu byla v okně cedulka ZIMMER FREI.

„Vidíš, volná cimra,“ přeložila mi to Petra. „Tak se zkusíme zeptat, ne?“

„Když je to napsaný německy,“ upozornil jsem Šroubkovou, „tak určitě domácí na nás bude vyžadovat eura. Ty máš tuhle valutu?“

„To ani ne,“ řekla upřímně Petra. „Ale za zeptání přece nic nedáme.“

A než jsem tomu stačil zabránit, docela klidně zazvonila. Nejprve se nedělo vůbec nic.

„Nikdo není doma,“ řekl jsem s úlevou. „Pojd, zkusíme to někde jinde.“

„Počkej,“ přitiskla Petra ucho ke klíčové dírce. „Semizdá, že už slyším šouravé kroky.“

Bohužel měla pravdu, za chvíli se domovní dveře otevřely a v nich se objevila drobná šedivá paní.

„Copak byste, děcka, rádi?“

„Máte tu napsáno, že pronajímáte pokoj,“ převzala Petra iniciativu. „Tak jsme se přišli zeptat, za kolik?“

Babička si nás zmateně prohlížela.

„Ale, milé děti, já ten pokoj pronajímám výhradně cizincům.“

„Za kolik?“

„Za deset euro denně, moje milá kuřátka,“ řekla babička. „Chcete si ten pokoj prohlédnout?“

„Chceme,“ řekla Petra, zatímco já v duchu násobil a vyšlo mi plus mínus, že denní pobyt v babiččině pokoji přijde skoro na tři stovky, což by měsíčně mohlo dělat asi takových devět tisíc.

„Tak pojdte za mnou,“ řekla babička.

Šli jsme úzkou a křivolakou chodbou, kde to vonělo kořením, a pak před námi babička otevřela dveře.

Musím říct, že jsem skoro oněměl, a na Petřině obličeji jsem konstatoval podobné příznaky.

Pokoj měl vysoký strop, vévodil mu mramorový krb, dvě široké manželské postele a všude po zdech bylo plno obrazů a zažloutlých zarámovaných fotografií s šermířskými a vůbec bitevními výjevy.

„Nebožtík manžel,“ vysvětlila nám stařenka, „byl velký sportovec a velký sokol.“

Podle stáří těch obrazů a fotografií jsem odhadoval, že nebožtík manžel byl nejspíš kamarád a současník Miroslava Tyrše.

„Jak se vám pokoj líbí?“

Petra se šla podívat k oknu. Vedlo do zahrady, kde byla plevelem zarostlá barokní kašna a několik soch v témže slohu.

„Je to tu nádherný,“ řekla s obdivem.

„Máte hodně zájemců?“ zeptal jsem se babičky.

„Nemůžu si stěžovat,“ přisvědčila. „Jeden Angličan si dokonce tenhle pokoj chtěl pronajmout na pět let a nabízel mi vlastně třikrát tolik, co běžně inkasuju.“

„A proč jste mu to teda na těch pět let nepronajala?“ upřímně jsem se podívil.

„Nedáte si třeba kafe?“ navrhla babička.

„Když vás to teda nebude obtěžovat, tak já bych si dala,“ okamžitě vyhrkla Petra.

Šli jsme za babičkou do kuchyně. Také ta byla velmi starožitně krásná.

„Ten nápad, že bych mohla pokoj pronajímat, dostal vnuk,“ zamumlala babička, když postavila vodu na vařič. „Sám určil cenu a každý měsíc chodí inkasovat.“

„Ale to přece...“

Podívali jsme se s Petrou po sobě.

„Ano,“ dořekl jsem Petřina slova. „To je přece vykořisťování.“

„Tomu vy ještě nemůžete rozumět,“ naservírovala nám babička kafe.

„A čemu bysme měli rozumět?“ podivil jsem se. „To je přece jasný!“

„K čemu jsou mně, starý osobě, ještě peníze?“ usmála se na nás babička. „Stejně všechno, co po mně zůstane, vnukovi odkážu. A takhle, až z Kladna, přijíždí každý měsíc, taky vypijeme kávu a někdy se zdrží i přes noc. Já vím, je to ode mě trochu sobecké, ale proto jsem mu taky o té Angličanově nabídce nic neřekla. Jistě by s ní, podobně jako vy, souhlasil. No a co by to znamenalo? Že by mě znovu přišel navštívit třeba až za těch pět let, a ne každý měsíc. A já se přitom na jeho návštěvy tolik těším!“

Radši jsme svedli hovor na jinou kolej a za chvíli jsme se rozloučili.

Na další hledání bytu nebo podnájmu jsme už neměli ani pomyslení.

Šli jsme na zmrzlinu a Petra řekla:

„Ale stejně to byl krásný pokoj.“

„No jo,“ souhlasil jsem. „Jenže kde vzít těch devět tisíc měsíčně?“

„Tvoje starost,“ řekla Petra. „Kdybys mě opravdu miloval, tak by ses kvůli mně stal třeba bankéřem, a ti si jistě přijdou na velký peníze.“

„Haha!“ pravil jsem.

„To je ti k smíchu,“ pravila pohoršeně Petra, „že by ses měl postarat o živobytí pro svou ženu?“

„Ne, to mi k smíchu není,“ ujistil jsem ji. „Ale čirou náhodou já a kluci, co spolu kamarádíme, jednoho bankéře známe.“

Věnoval jsem vekslákovi Hugovi tichou vzpomínku.

„No a?“ řekla Petra. „Copak on, jako bankéř, slušně nevydělává?“

„Tak tenhle ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Poněvadž je strašnej smolař. Pro něj je slovo bankéř určitě odvozeno od slova bankrot.“

Dolízali jsme zmrzlinu, Petra starostlivě mrkla na hodinky a já se zeptal:

„Kdy se zase uvidíme?“

„Zejtra v tu samou dobu,“ vzlykla Petra, dala mi rychlou pusu a pádila do Karmelitské.

Panejo, pomyslel jsem si, to ji to smutné vyprávění staré paní pěkně vzalo!

Avšak druhý den se ukázalo, že jsem se zmýlil a že Petřiny vzlyky měly docela jiný důvod.

Zase jsme krmili racky na náplavce na Kampě.

„Chtěla jsem ti to říct už včera,“ řekla tiše Petra. „Ale nějak jsem k tomu nesebrala odvahu.“

„K čemu?“

„Zejtra odjíždím. Táta dostal od firmy dvouroční stáž ve Švýcarsku a rodinu bere s sebou.“

Bylo mi, jako kdybych přímo doprostřed čela dostal ránu palicí.

„To je fakt, nebo si ze mě děláš legraci?!“

„Fakt,“ řekla Petra.

Podíval jsem se na nebe. Trochu se zatáhlo a jeden z racků letěl těsně nad našimi hlavami s rozpaženými křídly, jako by nás chtěl chránit.

„Proč mlčíš?“ dorážela Petra.

„A co mám říct?“ přiznal jsem se k té ráně palicí, kterou pro mě sdělení Šroubkové znamenalo.

Petřina hlava se mi vnutila pod paži.

„Bude ti po mně aspoň smutno?“

Hladil jsem ty dlouhé blondáté vlasy a v duchu si snad stokrát opakoval: Chlap přece nikdy nebrečí...!

„No tak!“ štípla mě Petra do boku. „Bude ti aspoň po mně smutno, Matičko?“

„Jo,“ řekl jsem tím nejhlubším a nejmužnějším hlasem, jakého jsem byl momentálně schopen. „Myslím, že jo.“

Vzápětí jsem se chtěl na to samé zeptat Petry, ale ukázalo se to jako zbytečné, poněvadž Šroubková se rozbrečela a mně začala vlnout košile.

„Já,“ bušila mi Petra do hrudi, „jsem se do tebe, ty blbečku, asi vážně zamilovala!“

„Proto mi ještě nemusíš říkat blbečku,“ pravil jsem důstojně. „Já k tobě taky chovám značné sympatie.“

„Víš co,“ řekla Petra Šroubková. „Pojďme spolu ještě naposledy na ostrov. Tam jsi mi přece dal první pusu.“

„Já?“ zamrkal jsem překvapeně. „Snad ty mně, ne?“

„Ne!“ bafla na mě Petra. „Já si náhodou moc dobře pamatuju, jak to bylo. Ačkoliv jsem se statečně bránila, ty ses brutálně zmocnil mých rtů!“

„A jestli si dobře vzpomínám,“ ušklíbl jsem se a přijal její hru, „tak jsem se přitom bušil do hrudi a řval jako King-Kong.“

„Jo,“ řekla Petra, „jako opice!“

Šli jsme tedy zpátky po mostě Legií na ostrov a smáli se jako blázni, takže se po nás lidé ohlíželi.

„Budeš mi psát?“ sedli jsme si na lavičku a Petra mi prstem začala čárat na rameno.

„Budu,“ slíbil jsem. „A ty mně?“

„Až tak dlouho,“ slíbila Šroubková, „dokud nepoznám nějakýho Švýcaráka, kterej bude bezvadnější než ty!“

„Chachá,“ pravil jsem.

„Copak ty se nebojíš,“ řekla pohoršeně i vyčítavě, „jestli ti celý ty dva roky vydržím bejt věrná?“

„Nebojím,“ řekl jsem. „Jelikož tak báječného kluka, jako jsem já, neseženeš na celým světě, natož v tom mrňavým a škaredým Švýcarsku.“

„Hm,“ přitulila se ke mně Petra. „Na tom možná něco je. Líbej mě, King-Kongu!“

„Uááá!“ udeřil jsem se do hrudi, ale pak jsem se k Petře sklonil naopak velice něžně.

A byli jsme na ostrově tak dlouho, že jsem nad Prahou zaregistroval i krvavé večerní slunce.

„Už se asi budeme muset rozloučit.“

„Asi jo,“ řekla Petra. „Tu naši novou švýcarskou adresu ještě neznám, ale hned jak tam dorazíme, tak ti ji expres pošlu.“

„Pošli,“ přikývl jsem, a když jsem se vracel metrem domů, tak trochu jsem si připadal jako omámený, nebo aspoň opilý. Copak je možný že něco v životě tak rychle začne a naopak zase tak rychle skončí?!

„To je dost, že jdeš,“ přivítala mě máma „Tos měl zase rande?“

„Jo,“ řekl jsem. „A poslední.“

„Copak?“ podivil se táta. „Snad jste se s Petrou nepohádali?“

Stručně jsem rodičům vysvětlil situaci, povečeřel s nimi a pak jsem se zamkl ve svém pokoji.

Ani jsem nemusel přikládat ke stěně špagetový odposlouchávací hrnec, abych slyšel jejich vzrušené hlasy.

„Velká škoda,“ pravil táta. „Petra mohla mít na Boříka, ohledně školy, přímo blahodárny vliv. Mohli přece šprtat spolu a posléze by se to na školních výsledcích našeho syna jistě projevilo!“

„Vším sis?“ řekla ustaraně máma. „Byl bledý jako zeď a určitě totálně citově vyčerpaný. Jen aby si to dítě nechtělo nakonec něco udělat!“

„Ten?“ zasmál se posupně otec Bedřich. „Kdyby opravdu tak trpěl, tak by si k segedínskému guláši nedal sedm knedlíků! V jeho věku se zas tak vážně citové katastrofy neberou!“

„To jste celí vy, muži,“ zachmuřila se máma. „Ale co když je Bořík citlivý právě po mně?“

Zhasnul jsem lampičku na psacím stole a šel si lehnout. Ještě pořád jsem viděl otevřeným oknem na nebi zapadající, krvavé slunce.

„Milá Petro,“ psal jsem v duchu svůj první dopis na ještě neznámou adresu do Švýcar.

OBSAH

- [JAK ZA MNOU PŘIJELI KAMARÁDI](#)
  - [JAK JSME SBÍRALI HOUBY](#)
  - [JAK JSME SE UČILI SLUŠNĚ NADÁVAT](#)
  - [JAK JSME HRÁLI DIVADLO](#)
  - [JAK JSME CHTĚLI DRÁBINCE UDĚLAT](#)
- [RADOST](#)
- [JAK JSME ŠLI S TÁTOU NA FOTBAL](#)
  - [JAK JSEM SE ZAMILOVAL](#)
  - [Obsah](#)

Vydalo nakladatelství Egmont ČR, s.r.o.,
v Praze roku MMIV jako svou 1187. publikaci
Napsal Vojtěch Steklač
Ilustrace a obálka Jaromír F. Palme
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art Grafický ateliér Černý
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 80-252-0068-X
www.egmont.cz

Kdo by neznal školáka Bořka a jeho tři nerozlučné kamarády Cendu, Mirka a Aleše! V knize *Jak jsme se učili slušně nadávat* najdete jejich sedm nových příběhů. Odehrávají se na různých místech: o prázdninách na venkově u Bořkovy pečecké babičky, ve škole, v ulicích velkoměsta i na fotbalovém stadionu. A vy si jako vždy můžete být jisti, že se při jejich čtení budete výborně bavit!

TS 14
www.egmont.cz